

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2009

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2009

Kostel sv. Anežky České na Spořilově v Praze

ThDr. Antonín Podlaha, pražský světící biskup, teolog, historik umění a docent Univerzity Karlovy, který se velmi angažoval na dostavbě katedrály sv. Víta v Praze, byl otcem myšlenky, že by se na pražských předměstích mělo vystavět tolik kostelů, kolik bylo hvězd v koruně Bohorodičky, stojící na Staroměstském mariánském sloupu, strženém 3. listopadu 1918. Tuto myšlenku následně podporovali pražští arcibiskupové Kordač a Kašpar. Praktickým organizátorem akce se stal tehdejší poslanec a ministr pošt a telegrafů a současně také františkánský terciář JUDr. František Nosek, který k tomuto účelu, spolu s velmistrem řádu křížovníků s červenou hvězdou Josefem Vlasákem, založil spolek „Dílo blahoslavené Anežky Přemyslovny“. Spolek se soustředil na sběr finančních prostředků, pomocí kterých by bylo možno záměr realizovat. K výsledkům snahy „Díla“ tak dnes patří kostel sv. Anežky Přemyslovny na Spořilově, úprava kaple sv. Kláry v Tróji a kostel sv. Terezie od Ježíška v Kobylisích a konečně kostel sv. Jana Nepomuckého v Košířích.

Po ukončení výstavby sídliště v Praze na Spořilově se začaly rozprodávat pomocné budovy. Ministr Nosek tenkrát zakoupil bývalou kantýnu v dolní části náměstí, nechal ji rozebrat a na novém místě z ní postavit malou kapli sv. Kláry, která byla vysvěcena 26. 6. 1929. Zároveň však Dr. Nosek zakoupil také parcelu na horní straně náměstí už s úmyslem zde postavit velkolepý kostel, zasvěcený blahoslavené Anežce České. Věřící také začali vybírat peníze na postavení nového chrámu, kupovali si cihly (po 2 Kč) a dokonce si předpláceli okna. Vybralo se tenkrát asi 70 tisíc korun. Protože peníze nestačily, požádal Nosek o podporu církev. Chtěl využít jubilea 650 let od úmrtí blahoslavené Anežky České († 2. března 1282). Jednal s biskupy z celé republiky, kteří byli ochotni uspořádat ve svých diecézích kostelní sbírky ve prospěch postavení důstojného chrámu blahoslavené Anežce, české patronce. Byl by to býval mohutný projev skutečné národní úcty, vyjadřující touhu národa po jejím svatořečení. Také Slováci byli ochotni provést sbírku. Současně nechal Nosek architektu Polívkou a Brožkem vypracovat projekt chrámu a plány úředně schválit. Jednalo se však o velmi nákladnou stavbu s rozpočtem asi 2,5 miliónu Kč.

Pražský arcibiskup Karel Kašpar však nedal k celé akci souhlas. Byl totiž před tím biskupem v Hradci Králové, kde měli se stavbou podobného nového kostela velké finanční potíže. Arcibiskup žádal, aby byl založen pro realizaci díla nový spolek bez Dr. Nosky a vypracován nový projekt, kde náklad nesmí být

vyšší než 500 000 Kč a před započítáním stavby musí být na hotovosti 2/3 rozpočtu.

Protože Dr. Noskovi bylo milejší, aby stál nový kostel, než jeho vlastní funkce, odstoupil z vedení spolku, byla vyhlášena nová soutěž na návrh kostela podle dispozic arcibiskupa a ten se nakonec přičinil o to, aby Svátý stolec dal zvláštní dovození k tomu, aby mohl být nový kostel zasvěcen blahoslavené Anežce České, protože kostely mohou být zasvěceny pouze svatým.

Tehdy se nastěhoval na Spořilov mladý slovinský kněz P. Stano Kregar, z Lublanje, kterého jeho biskup poslal do Prahy, aby zde studoval na akademii výtvarných umění. Tento kněz, pocházející z chudé truhlářské rodiny, byl velmi horlivým našim apoštolem. Denně sloužil na Spořilově v kapli sv. Kláry mši svatou a vyzýval věřící k tomu, že kostel se musí stavět také prostředky duchovními. A tak se lidé dohodli, že v květnu 1934 budou denně konat májové pobožnosti a ty budou zasvěceny prosbám za pomoc při stavbě kostela. P. Kregar se denně modlil, aby Bůh na přímluvu Matky Boží Panny Marie vzbudil dobrodince a osvětlil architektky, aby vypracovali vhodné návrhy. Víme jaké podmínky stanovil arcibiskup, avšak náměstí, které je širší než Václavské náměstí, a jehož dominantou měl být právě kostel, vyžadovalo velkou chrámovou stavbu. Proto ty úpěnlivé prosby o pomoc. Věřící se ale modlili vroucně a návštěva byla veliká. P. Kregar měl denně kázání a Matka Boží prosebníky vyslyšela ohromujícím způsobem. Kolem 20. května 1934 bylo připraveno pět návrhů na nový kostel a zabezpečeno kolem 350 000 Kč na jeho stavbu.

Sešlo se pět návrhů od architektů Režného, Cuhry, Čermáka, Tumpacha a Zázvorky. Komise z nich nakonec vybrala funkcionalistický projekt třílodního chrámu, jehož autorem byla projekční kancelář Stanislav Režný. Návrh kostela je dílo ruského architekta emigranta Nikolaje Paškovského, který v Režného kanceláři tehdy pracoval. Dne 30. 9. 1934 byla Režného kancelář oficiálně vyzvána k dopracování svého projektu pro realizaci.

Dne 28. 10. 1934 posvětil arcibiskup Kašpar základní kámen s datem 1934, který je dnes zazděn na levé stěně chrámové předsíně a nad ním je deska věnovaná ministru Noskovi.

K předložení nabídek pro stavbu bylo osloveno 9 stavebních firem. Stavbou byl nakonec pověřen stavitel Pospíšil s nejnižšími stavebními náklady 413.000 Kč. Stavitel však byl bez vyznání a to vadilo některým lidem, jako např. spisovatelce Švecové a Vojtěch Pospíšil, aby byl klid na práci, musel kvůli stavbě kostela vstoupit do římskokatolické církve. Stavba by-

la povolena 1. 3. 1935 a hned se začalo s pracemi. Pospíšil na stavbu přijal jako dělníky především nezaměstnané z blízké barákové kolonie Slatiny. I přes šest neděl trvající celoooborovou stávkou byla ještě v létě provedena hrubá stavba a celý kostel byl dokončen za osm měsíců. Během stavby došlo ještě k úpravě projektu. Oproti původním plánům byla zvýšena věž, jako budoucí dominanta Spořilova.

Kostel je dlouhý 29 m a široký 18,2 m. Střední loď je vysoká 9 m, boční loď 5,60 m. Věž včetně kříže je vysoká přesně 28 m nad úroveň přízemí a je ukončena třetí a půl metrovým železobetonovým křížem. V suterénu kostela je malý divadelní sál pro 100 osob, knihovna a klubovna. Západní loď ukončuje křesťanská kaple s obrazem P. Marie, sv. Františka a apoštola Jana. Dominantou chrámu byl hlavní oltář se sochou bl. Anežky České. Původně měl kostel tři zvony. Ty však byly za 2. světové války zrekvírovány a dosud nebyly nahrazeny.

Kostel bl. Anežky České na Spořilově byl posvěcen kanovníkem Dr. Kulačem, dne 27. října 1935, v předvečer státního svátku Československé republiky. Byl smutný, deštivý den, vítr od rána burácel, i během obřadu. Ale kostel přes všechny překážky stál, byl vysvěcen a každého dne se zde od té doby sloužily mše sv. O udržování kostela se staraly sestry Laického apoštolátu sv. Františka.

K dalším úpravám kostela došlo v 60. letech minulého století po změně liturgie podle II. vatikánského koncilu. K těmto úpravám přizval tehdejší farář P. Cyril Kadlec architekt Mariana Farku, jehož návrh nejlépe odpovídal novým požadavkům. Starý oltář byl odstraněn, socha bl. Anežky z oltáře přenesena na konzolu na stěně meziokenního pilíře, dále byla odstraněna kazatelna a nově vydlážděn prostor kněžiště. Zvláštní pozornosti si pak zaslouží řešení kříže v ose kostela.

Kostel na Spořilově byl jeden z mála na světě zasvěcený Anežce České před jejím svatořečením. Další takový kostel byl v jižních Čechách v Českých Velenicích a ve Spojených státech v Chicagu.

Po Anežčině kanonizaci 12. listopadu 1989 bylo této národní patronce zasvěceno několik nových kostelů v naší vlasti. Jmenujme alespoň velkolepý moderní chrám sv. Václava a sv. Anežky České v Hustopečích u Brna nebo nádhernou kapli sv. Anežky v Šošůvce v Moravském krasu či kapli sv. Anežky v Břežvákách u Zlína.

Z různých pramenů vybral Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Anežky České v Praze na Spořilově

Svatá Anežka Česká

**12.listopadu uplyne 20 let od její kanonizace papežem Janem Pavlem II. v roce 1989
Pět dnů na to došlo k pádu komunistického režimu v Československé republice**

Svatá Anežka Česká byla významnou osobností českého náboženského i společenského života 13. století. Narodila se asi v roce 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé manželky Konstancie Uherské. Dostalo se jí pečlivého vychování nejprve v klášteře cisterciáků ve slezské Třebnici, pak v klášteře v Doksaněch. Svým původem i výchovou byla určena k životu vznešenému. Když zemřel syn slezského knížete Jindřicha Bradatého a sv. Hedviky, Konrád, kterému byla zasnoubena již ve třech letech, vrátila se do Čech a byla zasnoubena synu německého císaře Jindřichovi a poslána na výchovu ke dvoru rakouského vévody Leopolda. Po zrušení zasnoubení, když si Jindřich nakonec vzal Leopoldovu dceru Markétu, se vrátila z Vídně do Prahy. Po smrti svého otce odmítla nabídku k sňatku anglického krále Jindřicha III. a dokonce i ovdovělého císaře Fridricha II.

Pod vlivem výchovy i vlastního duchovního zaměření si Anežka dobrovolně zvolila cestu následování chudého Ježíše. Byla uchválena zbožností zaměřenou na službu bližním. Podobné zaměření se projevilo v té době i u dalších Anežčiných ženských příbuzných. Byly to například sestra Vilemína (Blažena) v Itálii, Dagmar (Markéta) v Dánsku, teta sv. Hedvika Slezská, sestřenice sv. Alžběta Durynská a neteř Markéta Uherská.

Anežce byl blízký okruh okolo sv. Františka z Assisi, k němuž patřila i jeho společnice sv. Klára, s níž si Anežka dopisovala. Se souhlasem Václava I., českého krále a svého bratra, za své věno zahájila Anežka v roce 1231 na břehu Vltavy na pražském Starém Městě stavbu kláštera minoritů nejen mužské, ale také ženské větve, který se stal nejstarším klášteřem klarisek severně od Alp. Společně s matkou Konstancí založila také roku 1233 u kostela sv. Haštala na Starém Městě špitál sv. Františka z Assisi - první svého druhu v Čechách, jemuž darovaly i kostel sv. Petra Na Poříčí se dvorem a několik vsí.

11.6.1234 vstoupila 23letá Anežka spolu s dalšími sedmi dívkami ze šlechtických rodin do kláštera Na Františku. Tento její čin vzbudil pozornost v celé Evropě, protože odmítla nejen nabízený sňatek s císařem, ale stala se vůbec první královskou dcerou, která vstoupila do chudého řádu sv. Kláry. I když v té době už existoval text řehole schválený papežem Řehořem IX., své řeholní sliby Anežka složila na původní, tehdy ještě neschválenou řeholi sv. Františka, kterou sepsal pro sv. Kláru a její družky. Spolu se sv. Klárou vytrvale usilovala o schválení Františkovy verze řeholních pravidel, a tím o návrat k původní františkánské chudobě.

Nedlouho po složení věčných slibů se Anežka stala z rozhodnutí papeže Řehoře IX. abatyší kláštera. Když však se jí ani potom nepodařilo vymoci na papeži schválení přísných františkánských řádových regulí, v roce 1238 se postavení abatyše vzdala, avšak úřad zůstal neobsazen až do její smrti. Po zbytek života se Anežka nazývala jen „soror maior“ (starší sestra).

Na její žádost změnil Řehoř IX. špitální bratrstvo, které založila, v samostatný řád s řeholí sv. Augustina. Nový řád však nadále zůstal závislý na klášteře Na Františku. Anežka se 15.4.1238 vzdala hospitálu i s jeho statky ve prospěch Svátého otce, který hned 27.4.1238 zvláštní bullou vše odevzdal velmistrovovi a bratřím nového řádu. Tak se osamostatnil jediný ryze český mužský řád - křižovníků s červenou hvězdou.

I když Anežka od svého vstupu do kláštera pro přísná řeholní pravidla (tzv. klausuru) nesměla opustit jeho prostory, neztratila zcela kontakt s okolním světem. Dále budovala klášterní areál Na Františku

Pro všechny Čechy asi nejnámější „svatý obrázek“ Anežky České, tak jak je vyobrazena na Padesátikorunové bankovce České národní banky

a opakovaně urovnávala spory mezi králem Václavem I. a jeho synem Přemyslem Otakarem II. a českou šlechtou. Za vpádu Braniborů, kdy dědic trůnu Václav II. byl odvlčen ze země, zůstala Anežka vlastně jako jediná z královské rodiny v Čechách a podle svých možností pomáhala všem postiženým. Uprostřed těchto událostí zemřela 2. března 1282. Po její smrti došlo na její přímělu k mnoha zázrakům, ale svatořečení Anežky Přemyslovny se tehdy neuskutečnilo.

Lid ji však uctíval jako světici. Její zvláštní ochrany se dovolávala i manželka Jana Lucemburského Eliška Přemyslovna, která roku 1328 žádala o její svatořečení; později následovala žádost pražských františkánů a klarisek a také císaře Karla IV. V souvislosti s těmito žádostmi vznikla i nejstarší anežská legenda.

Politické poměry, kdy papežové sídlili v Avignonu a trvajících napětí mezi světským kněžstvem a františkány a také spory uvnitř františkánského řádu však nebyly vyřízení žádosti příznivé. V neklidné husitské době se Anežčiny ostatky z vypleněného kláštera na Františku ztratily, a proto byl proces o svatořečení v roce 1450 zastaven, podle tehdy platných předpisů byly ke svatořečení ostatky nutné. Na základě trvalé všeobecné úcty byla však Anežka v roce 1874 prohlášena za blahoslavenou a 12. listopadu 1989 papežem Janem Pavlem II. v Římě svatořečena. Je pokládána za jednu z patronek českého národa a její svatořečení předcházelo událostem „sametové revoluce“ v listopadu 1989.

Anežka Česká se tradičně řadí mezi české zemské patrony. Její socha je i součástí Myslbekova sousoší kolem sochy sv. Václava na Václavském náměstí v Praze. Celosvětová církev si ji připomíná ve výroční den úmrtí - 2. března, u nás se její svátek slaví 13. listopadu - v souvislosti se svatořečením a následnými politickými změnami - pádem totalitního komunistického režimu.

Svatá Anežka Česká bývá znázorňována především jako abatyše s korunou při ošetřování nemocných. Často je také znázorňována s trpícími lidmi u nohou nebo s modelem kostela v ruce, jakožto symbolem své zakladatelské činnosti.

Zpracováno podle knihy „Rok se svatými“, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří v roce 1994

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Ježíše Krista Krále 22.listopadu 2009

1. ČTENÍ - Dan 7, 13-14

Čtení z knihy proroka Daniela.

Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. ČTENÍ - Zj 1, 5-8

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil našich hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj nařikat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Všemohoucí.

EVANGELIUM - Jan 18, 33b-37

Slova svatého evangelia podle Jana.

Pilát řekl Ježíšovi: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdy. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

1.neděle adventní 29.listopadu 2009

1. ČTENÍ - Jer 33, 14-16

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. ČTENÍ - I Sol 3,12 - 4,2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní

vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se libili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

EVANGELIUM - Lk 21,25-28.34-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den soudu nezastihl znenadání; přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

2.neděle adventní 6.prosince 2009

1. ČTENÍ - Bar 5, 1-9

Čtení z knihy proroka Barucha.

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přiděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“. Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael krácel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho vyprýští.

2. ČTENÍ - Flp 1, 4-6. 8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, přivede ho ke konci ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

EVANGELIUM - Lk 3, 1-6

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl mistodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za veleknězi Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypano, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uží Boží spásu.“

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8.prosince 2009

1.ČTENÍ - Gen 3, 9-15.20

Čtení z první knihy Mojžišovy.

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břiše a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš lapat po jeho patě.“ Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

2. ČTENÍ - Ef 1, 3-6.11-12

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ní nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl:

„Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť i Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně. ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

3.neděle adventní 13.prosince 2009

1. ČTENÍ - Sof 3, 14-18a

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Jásej, siónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Sióne, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz; nad tebou bude plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jako za dnů shromáždění.

2. ČTENÍ - Flp 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

EVANGELIUM - Lk 3, 10-18

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?“ Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“ Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“ On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“ I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“ Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“ Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlátě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“ Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

**České mše svaté pro věřící
z oblasti Chicaga se konají
v České Misii sv. Cyrila a Metoděje
v novém kostele**

**9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513
v sobotu v 6.30 PM a v neděli v 10.30 AM**

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. října 2009

Politické události

Irové řekli ano Lisabonské smlouvě, následně ji ratifikovalo Polsko, oči Evropy se upírají na Česko

Irští občané vyjádřili v novém referendu souhlas s Lisabonskou smlouvou, která má kromě jiného reformovat EU. Referendum se v zemi konalo již podruhé. Před 16 měsíci však smlouva těsnou většinou neprošla. Nyní se výsledek otočil a pro přijetí hlasovalo 67,1 %. Do volebních místností dorazilo 58 % obyvatel, což je více než vloni.

V sobotu 10. října podepsal Lisabonskou smlouvu polský prezident Lech Kaczyński. Polsko bylo předposlední zemí, která čekala na podpis svého prezidenta. Polský parlament přitom smlouvu schválil již vloni, prezident ale čekal na rozhodnutí Irů v jejich druhém referendu. "Skutečnost, že irský lid změnil názor, znamenala oživení smlouvy, a proto už neexistuje žádná překážka pro její ratifikaci," vyjádřil se Kaczyński. Slavnostního podpisu se ve Varšavě zúčastnili ještě šéfové Evropské komise a Evropského parlamentu José Barroso a Jerzy Buzek nebo švédský premiér Fredrik Reinfeldt, jenž v současnosti předsedá Unii.

Poslední zemí, která dosud nedokončila proces schvalování Lisabonské smlouvy, přestože s ní souhlasily obě komory parlamentu, tak zůstává jen Česká republika, kde je největším odpůrcem dokumentu hlava státu Václav Klaus. Český prezident, který jako jediný dosud nepo-

depsal Lisabonskou smlouvu, postavil ratifikaci další překážku. V pátek 9. října oznámil, že chce pro ČR výjimku. Obává se totiž, že Listina základních práv EU, která je nedílnou součástí smlouvy, umožní "obcházet české soudy a uplatňovat například majetkové požadavky osob vysídlených po druhé světové válce přímo u Soudního dvora EU". Podle expertů na ústavní právo je ale tato obava zbytečná. "S ohledem na to, že je to mezinárodní smlouva, která neplatí retroaktivně, tak by se na Benešovy dekrety vztahovat neměla. Právně je to jasné," řekl týž den bývalý ředitel Ústavu státu a práva Akademie věd ČR Vladimír Balaš. Mluvíci sudetských Němců Bernd Posselt považuje Klausův požadavek za "omezování lidských práv sudetských Němců" a řekl, že se Klaus "pokouší ze zatuchlých nacionalistických emocí a lítosti nevinných vytlouct politický kapitál". Současná vláda chce vyjít prezidentovi vstříc a podmínku v Evropě vyjednat, požaduje ale slib, že Klaus poté smlouvu podepíše.

Fischerova vláda má nadále podporu, hlasovat se o ní nebude

Vláda Jana Fischera nemusí ve Sněmovně žádat o důvěru a zemi povede až do řádných voleb na jaře 2010. Shodli se na tom zástupci všech stran zastoupených ve sněmovně s výjimkou komunistů na schůzce v pátek 9. října. Kromě předsedů tří partají, které se na vzniku nové vlády před půl rokem podílely (ODS,

ČSSD, SZ), se schůzky zúčastnili i místopředsdkyně KDU-ČSL Michaela Šojdrová, předseda nově vzniklé TOP 09 Karel Schwarzenberg a na vyžádání předsedy ČSSD Jiřího Paroubka i Olga Zubová za Demokratickou stranu zelených. Za ODS se dostavil předseda Mirek Topolánek, za SZ lídr strany Ondřej Liška. Ministerský předseda komunisty nepozval kvůli jejich odmítavému postoji k úspornému balíčku ministra financí Eduarda Janoty. Po devadesáti minutách měli hosté jasno: vláda o důvěru žádat nemusí, šlo by o zbytečnou formalitu, tato vláda má podporu veřejnosti a zároveň je jedinou schůdnou variantou. "Dohodli jsme se, že prvním testem vlády, a fakticky hlasováním o důvěře bude schvalování státního rozpočtu," vyjádřil se předseda ODS Topolánek pro Právo. Vláda, která měla původně zemi vést do říjnových předčasných voleb, musí na příští schůzi Sněmovny představit stěžejní body svého programu a legislativní úpravy, které hodlá prosadit do konce svého funkčního období. "Připravíme odpovědný, střídavý a konzistentní program, který zemi bude spojovat a ne rozdělovat," přislíbil Fischer. Účastníci mimo jiné diskutovali i o případných personálních změnách v kabinetu, ke konkrétnímu závěru se však nedobrali. Jistý je tedy v tuto chvíli pouze odchod ministra životního prostředí Ladislava Mika, který se vrací k práci pro Evropskou radu, pro ODS zůstává nepřijatelný ministr vnitra Martin Pecina, ČSSD zase často kritizuje ministryni spravedlnosti Danělu Kovařovou. Ani v otázce volby českého eurokomisaře

se lídři neshodli. Zatím platí, že kandidátem ODS je exministr pro evropské záležitosti Alexandr Vondra, ČSSD trvá na nynějším eurokomisaři Vladimíru Špidlovi, zelení stojí za soupeřem Václava Klause z posledních prezidentských voleb Janem Švejcarem, ministra padlé Topoláňkové vlády Pavla Svobodu chtějí lidovci a komunisté podporují svého europoslance Vladimíra Remka. Konečné slovo však bude mít vláda.

Ministr zahraničí ocenil šířitele dobrého jména České republiky ve světě

V pátek 2. října se v Čerňanském paláci, sídle Ministerstva zahraničních věcí, slavnostně předávaly ceny Gratias Agit. Udělují se od roku 1997 za zvláštní zásluhy v nevládní sféře. Aby se organizace či jednotlivci bez rozdílu národnosti či státní příslušnosti mohli stát držiteli diplomu, odznaku a umělecky ztvárněné skleněné zeměkoule, musí se nezištně zasloužit o šíření dobrého jména Česka v zahraničí. V letošním roce bylo oceněno dvanáct jednotlivců z různých zemí a jedna organizace, konkrétně římská papežská kolej Nepomucenum, která letos slaví 80. výročí svého založení a věnuje se přípravě českých bohoslovců a kněží. Pokud jde o jednotlivce, ministr zahraničí Jan Kohout vyznamenal například Paula Wilsona, bývalého zpěváka české undergroundové skupiny The Plastic People of the Universe a později překladatele děl Josefa Škvoreckého, Václava Havla či Bohumila Hrabala do anglického jazyka. Polský spisovatel Mariusz Szczygiel cenu obdržel za publikování knihy Gottland, mapující posledních sto let české historie,

mezi oceněné však patří i dirigent Jong-Čchol Čchō z Jižní Koreje, který v rodné zemi propaguje českou hudbu, zejména pak dílo Antonína Dvořáka. Mezi laureáty minulých let patří například český spisovatel Pavel Kohout, který nyní žije a působí v Rakousku, nebo manželé Josef Škvorecký a Zdena Salivarová, kteří získali ocenění především za zásluhy spojené se svým kanadským nakladatelstvím 68 Publishers. Kompletní seznam laureátů je možné najít na www.mzv.cz.

Problémy Právnické fakulty v Plzni rostou do nečekaných rozměrů

Po kauze s plagiátorstvím a chybějících vědeckých pracích vyšlo v minulých dnech najevo také podivné přijímací řízení na Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni, vedení studia, neexistence kreditního systému a možnost vystudovat školu během dvou měsíců. Ministerstvo školství 14. října oznámilo, že podá na fakultu trestní oznámení, zakázalo však zveřejnění seznamu tzv. "rychlostudentů". "Šlo o zaměstnance státní správy, policisty, celníky, politiky, ale také o vlivné podnikatele či jejich děti. Ti činovníci fakulty po nich ani možná nic na oplátku nemuseli chtít, jen si dopředu dělali u nich velké či malé očko, které by se mohlo hodit do budoucna," tvrdí předsedkyně akreditační komise Vladimíra Dvořáková. Děkan Jaroslav Zachariáš po aféře rezignoval a funkcí se vzdali také proděkan Ivan Tomažič a Milan Kindl, ten do konce října opustí školu i jako přednášející. Fakultu dočasně vede exministr spravedlnosti Jiří Pospíšil. Přípravu zavedení kreditního sy-

stému a po bývalých studentech chce, aby dodali své ztracené vědecké práce. Bývalý premiér Stanislav Gross se zatím k výzvě nevyjádřil, v knihovně chybí také práce primátorky Chomutova Ivany Řápkové. Plzeňskou aféru odstartoval jeden z tamějších učitelů. Upozornil, že se v knihovně fakulty vyskytuje opsaná vědecká práce právě bývalého proděkana Tomažiče. Ten však prohlašuje, že šlo o Kindlův plán, který nechal originální práci zaměnit za plagiát jako past na neľojální kolegy. Při dalším vyšetřování se však zjistilo, že posudek práce, napsaný děkanem fakulty Jaroslavem Zachariášem, je taktéž opsaný. Bývalá nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová upozornila na zdejší nesrovnalosti již roku 2005, byla však záhy odvolána z funkce. Nyní tvrdí, že si na plzeňské fakultě mafie vychovala své policisty a právníky. Studium prý mohlo trvat i pouhých pár týdnů až měsíců. Díky takto nabytým "odborníkům" pak mohla mafie zinscenovat například konkurz karlovarského golfového hřiště. Také katedra trestního práva, spadající pod PF ZČU, tvrdí, že na problém upozorňuje již pět let. Média nyní propírají další plzeňský paradox. Bývalý proděkan Kindl je arbitrem ve známé kauze Diag Human, dokonce spolu se svým studentem Petrem Kuzelem. Kužel v současné době studuje pátý ročník plzeňské právnické fakulty a zároveň působí jako pražský zastupitel za ODS. Lidovci nyní požádali ministerstvo zdravotnictví, které Kindla do tribunálu dosadilo, o jeho stažení. Podle ministerstva je však již pozdě. Kindl by musel odstoupit sám.

Dvě české univerzity zabodovaly v žebříčku The Times

Univerzita Karlova a České vysoké učení technické se prosadily v prestižním světovém žebříčku vysokých škol. Britský deník The Times každoročně zveřejňuje žebříček - Times Higher Education Supplement a 9. října v něm zabodovaly dvě české školy. Karlova univerzita se loni umístila na 261. místě, letos poskočila na 229. místo. Do první čtyřstovky se dostalo i ČVUT, obsadilo 384. příčku. Zveřejněn byl i žebříček technických univerzit, kde se ČVUT dostalo na 17. místo, což je ve srovnání s loňským rokem skok více než o 50 míst. Prorektor ČVUT Jaroslav Kuba k úspěchu univerzity v tiskové zprávě uvádí: "Výsledky hodnocení považujeme za ocenění výborné práce všech pracovníků a studentů. Hodnocení potvrzuje, že ČVUT se důraz na zvyšování kvality výzkumu i výuky na úkor kvantity vyplácí a v mezinárodním srovnání rychle stoupá. Věříme, že by se nám mohlo brzy podařit dostat se do třetí stovky na světě." Již pošesté obsadil první příčku americký Harvard. Cambridge předběhl Yale, který tak klesl na 3. místo. Znat je i sílící vliv asijských univerzit - řada čínských, japonských či jihokorejských se umístila v první dvoustovce, kde tradičně vládnou anglo-americké univerzity.

Česká republika zruší velvyslanectví v Montrealu

Nejen odveta za zavedení víz pro občany České republiky, ale i snaha uspořit stojí za chystaným zrušením generálního konzulátu České republiky v Montrealu. "Ano, je to vzkaz Kanadě za za-

vedení víz," potvrdilo minulý týden MF Dnes hned několik diplomatických zdrojů. Ministerstvo zahraničí plánuje, že v rámci úspor uzavře i ambasády v angolské Luandě a zimbabwském Harare. Stejně tak chce snížit počty diplomatů na velkých evropských úřadech a posílit menší mise v zemích s větší možností hospodářské spolupráce. Původně zamýšlené rozsáhlejší rušení míst se mělo týkat Afriky, Asie, Latinské Ameriky, ale uvažovalo se například i o Drážďanech. Snížení rozpočtu pro ministerstvo nakonec nebylo tak drastické, přesto hodlá ministr rozložení diplomatů ve světě změnit. Již v květnu ministerstvo zahraničí zrušilo honorární konzulát ve Vancouveru, Kanada však na tento tlak nereaguje. Nová kanadská velvyslankyně v Praze Valerie Raymondová v pátek oznámila, že rušení víz pro Čechy, zavedených od 14. července 2009, se nechystá.

Společnost Opona představila program oslav 20. výročí pádu komunismu

V úterý 17. listopadu zažije Praha oslavy dvacátého výročí pádu komunistického režimu v Československu. Jejich podobu představila obecně prospěšná společnost Opona, která připomínkovou akci pořádá, na tiskové konferenci 15. října. Pod názvem 20 let bez opony - máme co slavit! se uskuteční průvod po stopách demonstrantů z roku 1989 zakončený koncertem přímo na Národní třídě. Průvod se sejde na Albertově v 15 hodin, následovat má zhruba třicetiminutový program, v němž vystoupí mimo jiné zástupci tehdejších, ale také současných studentů. Poté se procesí vydá na křižovatku Na Slupi, odkud se Trojickou ulicí dostane na

Palackého náměstí a nakonec na Národní třídu. "Půjdeme po stejné trase, kterou protestující prošli před dvaceti lety," připomněl herec Zdeněk Suchý, moderátor koncertu, který by měl začít kolem šesté hodiny. Diváci se mohou těšit nejen na hudební zážitek, ale také na jedinečné prostředí. Národní třída bude totiž uzavřena autům i městské hromadné dopravě a jindy rušnou dopravní tepnu přehradí velké pódium. Na něm se představí skupina Monkey Business, která doprovází množství hostů. V aranžmá Romana Holého a Monkey Business zazní písně v podání Vladimíra Mišíka, Tonyho Ducháčka, Michala Ambrože či Vlasty Třešňáka a Vladimíra Mertu, ale vystoupí i mladší interpreti, mezi nimi Lenka Dusilová, Dan Bárta nebo rapperi James Cole, Vladimír 518 a Orion. Pak bude následovat blok písní s DJem Mardošou ze skupiny Tata Bojs. Organizátoři akce se snaží oslovit nejen účastníky demonstrace před dvaceti lety, ale i mladé lidi. "Jsme vlastně poslední generací, která si z dětských nebo teenagerských let pamatuje, jak to tady za minulého režimu vypadalo," připomíná Marek Vocol, jeden ze zakládajících členů Opony a předseda její správní rady. "Proto připravujeme několik aktivit - kulturně vzpomínkových akcí, které reflektují dobu před rokem 1989 až po současnost a jsou určeny především generacím mladším, nežli jsme my." Více o aktivitách společnosti Opona na www.oponaops.eu. O připomínku výročí sametové revoluce nebudou ochuzeni ani diváci ČT. Ta chystá sedmi-hodinovou rekonstrukci 20 let starých událostí, již dopro-

vodí přímými vstupy z průvodu a týž den večer odvysílá i záznam koncertu z Národní třídy.

Ze Slovenska

Budapešť žádá potrestání SR za nevpustění prezidenta Sólyoma do země

Maďarsko požádalo Evropskou komisi o zahájení postupkového řízení se Slovenskou republikou. Důvodem je incident z 21. srpna, kdy Bratislava odepřela maďarskému prezidentu László Sólyomovi vstup do země. Sólyom chtěl Slovensko navštívit v den výročí srpnové invaze do ČSR. Na pozvání maďarské menšiny se měl v Komárně zúčastnit odhalení sochy svatého Štěpána, zakladatele uherského státu. Záměr vyvolal ostrou kritiku slovenských ústavních představitelů; premiér Robert Fico jej označil za hrubou provokaci. "Jde o oslavu maďarské státnosti na území Slovenské republiky. Pokud prezident skutečně přijede, jde o porušení mezinárodního práva, diplomatických zvyklostí, suverenity SR a o projev neúcty ke svrchovanosti naší země," citoval tehdy server iHNed.cz slovenského premiéra. Prezident Ivan Gašparovič zase mluvil o "spanilé jízdě po státech bývalého Uherska". Napětí mezi oběma zeměmi vyvrcholilo diplomatickou nótou, která maďarskému prezidentovi zakázala vstup na území Slovenska. Mluvčí maďarské vlády poté oznámil, že se Maďarsko obrátí na Evropskou unii. Tzv. postupkovou procedurou Evropská komise řeší případy nedodržování právních norem EU. Pokud komise uzná stížnost jako oprávněnou, postoupí ji Ev-

ropskému soudnímu dvoru v Lucemburku. Mluvčí maďarské vlády Domokos Szollár řekl agentuře AFP, že podaná stížnost nebude mít vliv na plnění jedenáctibodového usmiřovacího plánu, na jehož znění se v srpnu dohodli premiéři obou zemí, Gordon Bajnai a Robert Fico, na setkání v maďarském Szécsény.

Na Slovensku si připomněli 65. výročí

Karpatsko-dukelské operace

Uběhlo již 65 let od doby, kdy československá a sovětská armáda ovládla Dukelský průsmyk a vstoupila na slovenské území. Při této příležitosti se uskutečnilo několik pietních akcí na Slovensku a v Polsku. V úterý 6. října se sešly delegace ze Slovenska, Polska a Česka, aby uctily památku padlých vojáků a setkaly se s veterány. V čele slovenské delegace byl prezident Ivan Gašparovič, Česko zastupovali místopředseda vlády a ministr obrany Martin Barták, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálmajor Josef Bečvář a velvyslanec ČR v Polsku Jan Sechter. Slovenský premiér Robert Fico v proslovu kritizoval média a školy, které dle něj nedokážou mladým Slováckům vštípit vlastenectví. Karpatsko-dukelská operace byla největší bojovou akcí československé armády za 2. světové války. Jejím cílem byla pomoc Slovenskému národnímu povstání, to však skončilo neúspěchem. V průsmyku padlo 85 tisíc sovětských a přes 6 tisíc československých vojáků. Celkový počet obětí, včetně německých vojáků, se pohybuje okolo 143 tisíc. Po válce byl 6. říjen vyhlášen jako Den československé armády.

Ekonomika

České veřejné finance se propadly mezi nejhorší ekonomiky zemí EU

Stav českých veřejných financí se v rámci zemí Evropské unie řadí k těm nejméně stabilním. Evropská komise ve středu 14. října přehradila Českou republiku do nejnižší ze tří skupin, které klasifikují země EU podle rizikovosti jejich ekonomik. ČR do té doby figurovala v prostřední z nich. Tento stav je důsledkem zejména mimořádně vysokého veřejného dluhu, který v září dosáhl částky 1,168 bilionu korun. Podle navrhovaného státního rozpočtu ministra financí Eduarda Janoty by v příštím roce měl vystoupat na 1,35 bilionu a stát se tak suverénně nejhorším rozpočtem v české historii. V podobné situaci je kromě ČR také dalších devatenáct zemí EU, se kterými Brusel zahájil jednání o nadměrném státním deficitu. Špatnou ekonomickou situaci podtrhuje také rostoucí nezaměstnanost, která v září stoupla oproti srpnu z 8,5 na 8,6 procenta. "A může v dalších dvou letech přesáhnout i deset procent," varuje guvernér České národní banky Zdeněk Tůma v rozhovoru pro Hospodářské noviny.

ČEZ je nejvýnosnější energetická firma světa

Co se výnosů z akcí týče, patří český koncern ČEZ mezi světové jedničky. V průběhu let 2004 - 2008 přinesl akcionářům nárůst zisku v průměru o 43,9 % za rok. Tento fakt řadí ČEZ na první místo mezi energetickými společnostmi. V celkovém hodnocení, kterého se zúčastnilo téměř 700 světových firem z různých odvětví, obsadil ČEZ příčku devátou. Tak

vysoko se neumístil žádný jiný podnik se střední Evropy. Žebříček výnosnosti firem sestavila americká společnost Boston Consulting Group, zprávu přinesly Hospodářské noviny. Podle analytika Marka Hatlapatky byl úspěch ČEZ způsoben především velkým nárůstem cen elektřiny v posledních letech, výsádním postavením firmy na trhu a její stabilitou. Se vstupem České republiky do EU se na českých burzách začal více projevovat příliv zahraničních investorů, které přilákala rozvíjející se ekonomika. Dalším důvodem bylo značné posilování akcií - zatímco v roce 2004 stála jedna akcie ČEZ 150 korun, o tři roky později se ceny vyšplhaly až na 1400 korun. V současné době lze jednu akcii pořídit za 900 korun. Jediným slabým obdobím firmy se kvůli ekonomické krizi stal rok 2008, kdy se cenné papíry ČEZ propadly o 40 %.

Kurzovní listek

30. 10. 2009 (střed)

EUR, 1	26.465
Kanada, 1	16.593
USA, 1	17.883

Kultura

Divadlo Semafor oslavilo padesát let existence galapředstavením

V pátek 30. října uplynulo rovných padesát let od chvíle, kdy se veřejnosti poprvé představilo Divadlo Semafor. Jedna z divácky nejoblíbenějších malých scén minulého půlstoletí pro své příznivce připravila speciální galapředstavení. To se odehrálo v den výročí vzniku divadla v pražském Obecním domě za účasti zakladatele Semaforu Jiřího Suchého a mnoha dalších osobností spojených s touto scénou. Divadlo, u jehož zrodu stála autorská dvo-

jice Jiří Suchý - Jiří Šlitr, prošlo za dobu své existence nejednou obtížnou zkouškou. Ať už šlo o těžkosti ze strany komunistického režimu, který si však Semafor kvůli obrovské divácké přízni nedovolil uzavřít, o tragické úmrtí Jiřího Šlitra o Vánocích roku 1969 či opakované problémy s hledáním vhodných prostor, zejména po roce 1989. Po restituci muselo divadlo opustit Redutu a po ničivých povodních v roce 2002 i Hudební divadlo Karlín, odkud se uchýlilo do Dejvic, kde chce setrvat. "Nakonec jsme si na ty těžkosti zvykli a staly se součástí našeho života, takže už to ani těžkosti nebyly," konstatoval na tiskové konferenci 1. října Jiří Suchý. A diváci se Semaforu za jeho snahu odvděčili, zájem o představení neutuchal a desítky písní z jeho repertoáru zlidověly, například Malé kotě, Pramínek vlasů, Kočka na okně anebo Život je pes. Letošní sezónu zahájil Semafor obnovenou premiérou hry Kytice, jež je s více než šesti sty reprízami nejoblíbenějším představením v celé éře divadla. Pro letošek připravuje Jiří Suchý také úplnou novinku: představení Uteklo to jako H₂O by mělo být uvedeno počátkem února příštího roku. Vrcholem sezóny však bylo galapředstavení v Obecním domě. Poslední říjnový pátek se za doprovodu Českého národního symfonického orchestru v čele s dirigentem Liborem Peškem divákům představil nejen současný soubor Semaforu, jemuž dominují Jiří Suchý a Jitka Molavcová, ale i další známé tváře, které divadlem prošly. Diváci se mohli potěšit mimo jiné vystoupením Karla Gotta, Evy Pilarové, Pavlínky Filipovské či Karla Štědrého.

Vzpomnělo se také na osobnosti, které se výročí již nedožily. Jiří Suchý nedávno objevil dopis, ve kterém se mu Oldřich Nový omlouvá, že nedorazí na 30. narozeniny divadla: "Bohužel teď nemůžu, ale až nám bude 50 let, tak přijdu." Sestavit program večera nebylo snadné. "Abychom se vešli do sta minut, to máte co rok to dvě minuty," počítal Jiří Suchý. O slavnostní událost neprijdou ani televizní diváci. Česká televize odvysílá záznam galapředstavení 14. listopadu. Popularita Semaforu mezi českou veřejností je velká, televize proto počítá s miliony diváků. "Milion diváků, to máte dva miliony uší," dodává vždy optimisticky naladěný divadelní principál.

Na Pražském hradě začala největší výstava děl Josefa Čapka v historii

Díky množství galerií a soukromých sběratelů, kteří díla zapůjčili, mohou návštěvníci vidět přes tisíc olejomalb, grafik, skic, scénografických návrhů, plakátů, ale i veršů a mnoha dalšího z dílny Josefa Čapka. Od 7. října se v Jízdárně Pražského hradu koná Čapkova vůbec největší retrospektivní výstava, první od roku 1979. Některá z jeho děl mohla veřejnost naposled spatřit v roce 1946 na umělcově posmrtné výstavě v Umělecké besedě, jiné byly po dlouhou dobu nevidovány a vystavují se vůbec poprvé a to především díky zapůjčení ze soukromých sbírek. Josef Čapek je jednou z nejvýznamnějších osobností 20. století, bratr spisovatele Karla Čapka, malíř, ilustrátor, ale i spisovatel a autor divadelních her. Pořadatelé výstavy ho chtějí představit co nejplastičtěji, jako všestranného umělce,

proto je možno se setkat s rannými studiemi, dojemnými krajinami, nekompromisním, ale i něžným kubismem, vesnickými motivy či známými ilustracemi knih O pejskovi a kočička či Devatero pohádek. Expozice zároveň poukazuje na provázanost výtvarného umění s literární tvorbou a filozofií, ať už při čtení v teskných básních z autorova pobytu v koncentračních táborech nebo rozjímání nad jeho niternými myšlenkami a úvahami. Ve dnech 12. listopadu a 3. prosince mohou návštěvníci zhlédnout výstavu za doprovodu kurátorky projektu Pavly Pečinkové, která se Čapkovou tvorbou zabývá od 80. let a je autorkou jeho monografie vydané v roce 1995. Pro děti a studenty je připraven výtvarný program s názvem Čáry Josefa Čapka, kde si budou moci vyzkoušet umělcovy techniky a pokusit se jej napodobit. Výstavu slavnostně zahájil prezident Václav Klaus a potrvá až do 17. ledna 2010, kdy se přesune do Pardubic. Tam ji bude možné navštívit od začátku března do konce května.

Ludvík Kundera obdržel Seifertovu cenu za celoživotní dílo

Spisovatel, překladatel a dramatik Ludvík Kundera se stal v pořadí devěťadvacátým oceněným nositelem jedné z nejprestižnějších literárních cen české literatury, Ceny Jaroslava Seiferta. Přidal se tak k početné řadě autorů, kterým toto ocenění každoročně uděluje v Praze Nadace Charty 77. Kundera získal Seifertovu cenu za "celoživotní literární dílo, vydávané ve Spisech L. K." Tyto spisy čítají na sedmáct svazků, Ocenění devěťatřicetiletý literát převzal 12. října v rezidenci primátora.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Svatořečen „Otec malomocných“ a čtyři další blahoslavení

Obavy z proměnlivého počasí v neděli 11. října 2009 způsobily, že kanonizace, která se měla konat původně na svatope-
trském náměstí, proběhla nakonec v bazilice sv. Petra. Tam se
ovšem nemohly vměstnat zástupy věřících, kteří přesto v hoj-
ném počtu přišli ze čtyř zemí našeho kontinentu. V bazilice se
jich tisnilo 5 tisíc. Dalších 30 tisíc lidí pak sledovalo liturgii
svatořečení na náměstí před bazilikou z obrazovek a nakonec
přece jen za slunečního svitu. Kanonizace se účastnili belgický
král Albert II. a královna Paola, polský prezident Lech Kaczyń-
ski s manželkou a ministerský předseda Francie Francois Fillon
s chotí. Vzhledem k mnoha přítomným poutníkům ze zemí
původu jednotlivých světců, představil Benedikt XVI. jejich
život v jejich rodných jazycích. Svou homilii začal nejprve
obecnější výkladem dnešního evangelia:

„Draží bratři a sestry, „Co musím dělat, abych dostal věčný
život?“ Touto otázkou začal krátký dialog, který jsme vyslechli
v dnešním liturgickém čtení z evangelia, mezi osobou, označe-
nou jakou bohatý mladík, a Ježíšem (srov. Mk 10,17-30). Ne-
známe mnoho podrobností o této anonymní postavě. Z těch ně-
kolika obrysů však dovedeme rozpoznat její upřímnou touhu
dosáhnout věčného života vedením poctivého a ctnostného
pozemského života. Zná totiž přikázání a už od mládí je věrně
zachovává. A přece to všechno, ačkoli je to důležité, nestačí -
říká Ježíš. Chybí jenom jedno, ale něco podstatného. A poně-
vadž božský Mistr vidí jeho ochotu, podívá se na něho s láskou a
nabízí mu kvalitativní skok, vyzývá ho k hrdinství svatosti, žádá
po něm, aby se zřekl všeho a následoval ho: „Prodej všechno, co
máš a rozdej chudým... pak přijď a následuj mě!“ (v. 21).

„Přijď a následuje mě!“ To je křesťanské povolání, které pra-
mení z nabídky Pánovy lásky a které lze uskutečnit pouze od-
povědí naší lásky. Ježíš své učedníky zve k naprostému ode-
vzdání života, bez vypočítavosti a lidských výhod, s bezvý-
hradnou důvěrou v Boha. Svatí přijímají toto náročné pozvání a
vydávají se v pokorné učenlivosti následovat ukřižovaného a
zmrtvýchvstalého Krista. Jejich dokonalost v logice víry, někdy
lidsky nepochopitelná, spočívá v tom, že už nekladou do středu
sami sebe, ale rozhodují se jít proti proudu. Tak to učinilo pět
svatých, kteří budou dnes k velké radosti vystaveni účtě
univerzální církve: Zygmunt Szczęśny Feliński, Francisco
Coll y Guitart, Jozef Damiaan de Veuster, Rafael Arnáiz
Barón a Marie de la Croix (Jeanne) Jugan. V nich roz-
jímáme realizaci slov apoštola Petra: „My jsme opustili vše-
chno a šli jsme za tebou“ i Ježíšovo potěšujícího ubezpečení:
„není nikdo, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku ne-
bo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal
již nyní stokrát více a to i přes pronásledování a v budoucím
věku život věčný“ (v. 29-30).

Po skončení mše svaté, těsně po poledni, se Svatý otec ode-
bral na nádvoří před bazilikou, aby krátce v několika jazycích

pozdravil věřící, kteří tam byli shromážděni, a pomodlil se spo-
lečně s nimi modlitbu Anděl Páně. Ve své anglické řeči pozdra-
vil také skupinu osob, které přežily nukleární útok na Hirošimu
a Nagasaki: „Modlím se za to, aby svět už nikdy nebyl svěd-
kem takového masivní likvidace nevinných lidských životů.“

Svatý stolec připravuje dokument o přijetí anglikánských žadatelů do katolické církve

Tiskové středisko Apoštolského stolce 20. října 2009 zve-
řejnilo informaci, že vatikánská *Kongregace pro nauku víry*
připravuje apoštolskou konstituci, která je odpovědí na četné
žádosti anglikánských duchovních i věřících z celého světa o
přijetí do katolické církve. Apoštolská konstituce podle
oznámení Tiskového střediska Svatého stolce "ustanovuje
osobní ordinariáty, jež bývalým anglikánům umožní, aby
vstoupili do plného společenství s katolickou církví a přitom
si uchovali prvky charakteristické pro anglikánskou
spiritualitu a liturgii." Hlavou každého takového ordinariátu
by měl být vždy duchovní, který přestoupil z anglikánské
církve, a to buď kněz, nebo svobodný biskup, neboť ženaté
muže na biskupy nesvěti ani katolická církev, ani církve
pravoslavné. Kněžské svěcení však mohou ženatí přijmout
například i ve východních katolických obřadech. Podle kon-
gregace je toto řešení "rozumnou a dokonce nutnou odpo-
vědí na celosvětový jev" a dokument tak "předkládá pro
univerzální církev jediný kanonický model," který lze
přizpůsobit místním podmínkám. Předseda *Kongregace pro*
nauku víry kardinál William Levada k tomu říká: "Snažili
jsme se žádostem, které k nám v posledních letech přicházejí
od anglikánů z celého světa, vyhovět jednotným a sprave-
dlivým způsobem." Všechny žádosti podle kardinála Levady
"vyjadřovaly touhu po plné a viditelné jednotě v jedné, svaté,
všeobecné a apoštolské církvi a zároveň zdůrazňovaly, jaký
význam má pro žadatele anglikánská duchovní a boho-
služebná tradice." Na oznámení zareagovali i představitelé
katolické a anglikánské církve ve Velké Británii, předseda
Konference biskupů Anglie a Walesu a westminsterský arcibiskup
Vincent Gerard Nichols a primas anglikánské církve
a canterburský arcibiskup Rowan Williams. Tento krok
podle nich "ukončuje období nejistoty těch skupin, jež v
sobě živily naději na nové formy jednoty s katolickou cír-
kví." Ohlašovaná apoštolská konstituce navíc podle obou
církvevních představitelů potvrzuje přesah mezi katolickou a
anglikánskou církví v oblasti víry, nauky a spirituality. "Bez
dialogu uplynulých čtyřiceti let by toto nebylo možné," stojí
v prohlášení, které chystaný krok považuje za jeden z
výsledků ekumenického dialogu mezi oběma církvemi, který
však bude i nadále pokračovat.

Podle zpráv Rádía Vatikán a
České biskupské konference

Láska Kristova je naší silou

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 30.září 2009, při níž vzpomíná na návštěvu České republiky

Jak je zvykem po zahraničních cestách, využívám dnešní generální audience, abych promluvil o pouti, kterou jsem uskutečnil v minulých dnech do České republiky. Činím tak především jako projev vděčnosti Bohu, který mi dopřál uskutečnit tuto návštěvu, které také bohatě požehnal. Byla to opravdová pout' a současně misie v srdci Evropy: pout', protože Čechy a Morava jsou více než tisíc let zemí víry a svatosti; misii, protože Evropa potřebuje znovu nalézt v Bohu a jeho lásce pevný základ naděje. Nebyla to náhoda, že evangelizátoři těchto národů, Cyril a Metoděj, jsou patrony Evropy spolu se svatým Benediktem. „Láska Kristova je naší silou“ to bylo motto cesty, potvrzení, ze kterého zaznívá jako ozvěna víra tolika hrdinných svědků z dávné i nedávné minulosti, myslím především na minulé století, ale především to má tlumočit jistotu dnešních křesťanů. Ano, naše silaje v lásce ke Kristu! Je to síla, která inspiruje a oživuje ty pravé revoluce, mírumilovné a osvobozující, a která nás podporuje v okamžicích krizí, protože nám dovoluje povznést se, když nám hrozí, že svoboda namáhavě vydaná zmaří sebe samu, svou vlastní pravdu.

Setkal jsem se se srdečným přijetím. Prezident republiky, kterému znovu vyjadřuji svou vděčnost, chtěl být přítomen všem různým momentům a přijal mě s mými spolupracovníky ve své rezidenci, historickém hradu hlavního města, s velkou srdečností. Celá biskupská konference a zvláště kardinál pražský arcibiskup a biskup brněnský mi dali pocítit velkou vřelost a hluboké pouto, které spojuje české katolické společenství s Petrovým nástupcem. Děkuji také za důkladnou přípravu liturgických slavností. Jsem vděčen civilním a vojenským složkám a těm, kteří nejruznějším způsobem spolupracovali na dobrém výsledku mé návštěvy.

Kristova láska se nejdříve zjevila ve tváři Dítěte. Sotva jsem přijel do Prahy, moje první cesta vedla do kostela Panny Marie Vítězné, kde se uctívá Ježíšek známý jako „Pražské Jezulátko“. Tato soška připomíná tajemství vtěleného Boha, „Boha blízkého“, základ naší naděje. Před „Pražským Jezulátkem“ jsem prosil za všechny děti, za rodiče a za budoucnost rodiny. Právě vítězství, které si vyprošujeme od Marie, je vítězství lásky a života v rodině a ve společnosti!

Pražský hrad, jedinečný jak z historického, tak architektonického hlediska, probouzí další obecnější zamyšlení: obsahuje ve svém rozlehlém areálu mnoho památníků, prostředí a institucí, aby představoval takřka polis ve které spolu v harmonii žijí katedrála a palác, náměstí i zahrada. Tak přímo v kontextu se mohla moje návštěva týkat civilního i náboženského prostředí, nikoliv jako protilehlých, nýbrž existujících v harmonickém a důstojném sousedství. Když jsem se tedy obrátil k civilním složkám a diplomatickému sboru, chtěl jsem připomenout neznámé pouto, které má vždy panovat mezi svobodou a pravdou. Není třeba se bát pravdy, protože ona je přítelem člověka a jeho svobody; ano, jen v upřímném hledání pravdy, dobra a krásy můžeme opravdu nabídnout budoucnost dnešní mládeži a generacím, které přijdou. Ostamě, neláká tolik osob do Prahy její krása, která je nejen estetická, ale také historická, náboženská a v širším smyslu humanitní? Ten, kdo nese odpovědnost v oblasti politické a výchovné, musí umět dosáhnout světla této pravdy, která je odrazem věčné moudrosti Stvořitele; a je povolán, aby vydával svědectví v první řadě svým vlastním životem. Pouze vážně úsilí o intelektuální morální správnost je hodno obětí těch, kteří zaplatili za svobodu drahou cenu.

Symbolem syntézy pravdy a krásy je nádherná pražská katedrála zasvěcená svatému Vítu, Václavu a Vojtěchovi, kde se slavily nešpory s kněžími, řeholníky, seminaristy a představiteli laiků zapojených ve sdruženích a církevních hnutích. Pro společenství střední a východní Evropy je to obtížná doba: k následkům dlouhé zimy bezbožického totalitarismu se přičítají škodlivé vlivy určitého západního sekularismu a

konzumu. Proto jsem všechny vyzval, aby čerpali novou energii u zmrtvýchvstalého Pána, aby byli evangelijním kvasem ve společnosti a uplatňovali se, jak se to již děje, v charitativních aktivitách a ještě více na poli výchovy a školství.

Toto poselství naděje, založené na víře v Krista, jsem předestřel celému Božímu lidu při dvou eucharistických slavnostech, které se uskutečnily jak v Brně, hlavním městě Moravy, tak ve Staré Boleslavi, místu mučednictví svatého Václava, hlavního národního patrona. Morava připomíná bezprostředně svátce Cyrila a Metoděje, hlasatele evangelia slovanským národům, a tedy nevyčerpatelnou sílu evangelia, které jako řeka ozdravujících vod protéká dějinami i kontinenty a všude přináší život a spásu. Nad portálem brněnské katedrály jsou umístěna Kristova slova: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28) Tato slova znovu zazněla v liturgii minulé neděle a byla ozvěnou věčného hlasu Spasitele, naděje národů včera, dnes a stále. Výmluvným znamením Kristovy vlády, vlády milosti a milosrdenství, je život svatých patronů různých křesťanských národů, jako je právě svatý Václav, mladý český král z 10. století, který se vyznačoval příkladným křesťanským svědectvím a byl zavražděn svým bratrem. Václav dal přednost nebeskému království před žezlem pozemské moci a zůstal navždy zapsán v srdci českého národa jako vzor a ochránce v proměnlivých dějinných událostech. K početné mládeži přítomné na mši k svatému Václavu, která přišla i ze sousedních zemí, obrátil jsem se s výzvou, aby uznali v Kristu svého nej skutečnějšího přítele, který uspokojuje nehlubší aspirace lidského srdce.

Musím konečně připomenout mezi jiným dvě setkání: ono ekleziologické a ono s akademickou obcí. Při prvním setkání, které se konalo na pražském arcibiskupství, jsem viděl pospolu představitele různých křesťanských společenství České republiky a židovské komunity. Při pomyšlení na dějiny země, které bohužel poznaly kruté konflikty mezi křesťany, je důvodem vděčnosti k Bohu, že se spolu setkávají jako učedníci jediného Pána, aby sdíleli radost z víry a historickou odpovědnost vzhledem k aktuálním nárokům. Úsilí pokročit směrem k vždy úplnější a viditelnější jednotě mezi námi křesťany, činí účinnějším společné úsilí o objevení křesťanských kořenů Evropy. Tento poslední aspekt, který velmi ležel na srdci mému milovanému předchůdci Janu Pavlu II., se vynořil i v setkání s rektory univerzity, představiteli docentů a studentů a dalšími osobnostmi z kulturní oblasti. V tomto kontextu jsem chtěl vyzvednout roli univerzitní instituce, jedné z nosných struktur Evropy, která má v Praze Atheneum jako jedno z nejstarších a nejprestižnějších. Karlovu univerzitu nesoucí jméno Karla IV., který ji založil spolu s papežem Klementem VI. Univerzita věd je životním prostředím pro společnost, zárukou svobody a rozvoje, jak to dokládá skutečnost, že v univerzitním prostředí vzešla v Praze tzv. sametová revoluce. Dvacet let po této události jsem předložil myšlenku integrální lidské formace založené na jednotě vědomí zakořeněného v pravdě, aby byla protikladem nové diktatury, onoho relativismu spojeného s nadvládou techniky. Humanitní a vědecká kultura nemohou být odděleny, jsou to dvě strany téže mince: to nám stále ještě připomíná česká země, vlast velkých spisovatelů, jako byl Kafka a opat Mendel, pionýr moderní genetiky.

Draží přátelé, děkuji Pánu, že mi dal při této cestě možnost setkat se s národem a Církví s hlubokými historickými náboženskými kořeny, který si letos připomíná výročí velké duchovní a společenské hodnoty. Bratřím a sestrám České republiky znovu předávám poselství naděje a vyzývám je k odvaze pro dobro, aby budovali přítomnost i budoucnost Evropy. Svěřuji plody mé pastorační návštěvy přimluvě nejsvětější Panny Marie a všech svatých a světců Čech a Moravy. Děkuji.

L' Osservatore Romano 30. září 2009

Pout' do Říma a setkání na Velehradě

Skupinka asi 15 poutníků z Chicaga se 4. října 2009 pod vedením Fr. Dušana Hladíka vypravila na cestu do „Věčného města“, jak je tradičně nazýván Řím, kde sídlí hlava katolické církve – papež. Naše pout' se uskutečnila v souvislosti s výroční schůzí českého střediska „Velehrad“, které českým poutníkům slouží již čtyři deřítky let. Na toto setkání přijeli čeřtí misionáři z různých koutů Evropy a světa, kde v podobných „Velehradech“ slouží našim krajanům a přiveřteli si s sebou také řadu svých farníků, takže nás pod střechou poutního domu bylo nakonec více než sedmdesát.

Úvodní den jsme po celonočním letu přes oceán věnovali částečně ještě odpočinku a odpoledne prohlídce baziliky sv. Petra, která je asi 10 minut chůze od Velehradu a Andělského hradu stojícího opodál. Hlavním dnem setkání bylo úterý 6. října. Tento den jsme začínali slavnostní českou mši svatou u sv. Petra, kterou s biskupem Petrem Esterkou a kardinálem Tomášem Špidlíkem, S.J. sloužilo ještě dalších dvanáct kněží za asistence jednoho jáhna. Pan kardinál, který se zotavuje po zlomenině krčku sice přišel o holi, ale jeho pevný hlas, kterým pronesl poutavé kázání o sv. Václavovi, svědčí o nezlomném duchu jeho osobnosti. Mši svatou jsme slavili v kapli sv. Josefa naproti oltáři sv. Václava, k němuž v bazilice není běžně přístup, neboť jsou zde umístěny řady zpovědníků a správa baziliky nechce, aby kající i zpovědníci byli vyruřováni. Původní záměr, slavit mši svatou přímo u hrobu kardinála Berana, jehož 40. výročí úmrtí jsme si letos připomněli, též nebyl možný, protože do malé kaple s jeho sarkofágem v těsné blízkosti hrobu sv. Petra bychom se prostě neveřteli.

Zatímco členové Velehradu se po mši odeřtali do střediska k rokování, ostatní poutníci využili den k návštěvě Vatikánských muzeí s bohatými uměleckými sbírkami a především se světoznámou Sixtinskou kaplí. Na výroční schůzi Velehradu dostali nejprve slovo hosté. Mons. Jan Mráz, rektor Nepomucena referoval nejprve o oslavách a sympoziu k 125. výročí založení České koleje v Římě a 80. výročí založení Nepomucena samotného, které připadají na tento rok. Velmi zajímavý projev k 350. výročí úmrtí Václava z Kolowrat S.J. přednesl P. Josef Koláček S.J., který je znám jako dlouholetý redaktor Vatikánského rozhlasu. (Celý článek najdete na str. 26 tohoto čísla.) Dále vystoupil pan Michal Klement z velvyslanectví České republiky u Apořtolského stolce v Římě, který informoval o průběhu přípravy procesu blahověčení kardinála Josefa Berana a vyzval přítomné kněze, aby připomínali věřícím, aby se v naléhavých potřebách obraceli k tomuto božimu služebníkovi, aby na se jeho příměluvu stal zázrak a mohl tak po přípravě historických dokumentů být dokončen proces blahověčení. Poutavou prezentací současného stavu Velehradu ve sv. Martinu v Alpách se spoustou barevných diapositivů připravil P. Antonín Hráček, současný duchovní správce tohoto rekreačního a duchovního střediska, které bývalo filiálkou Římského Velehradu a před dvěma roky bylo prodáno olomouckému arcibiskupství. Horský dům s kapacitou přes 40 lůžek se průběžně opravuje, bylo pořízeno nové úřtřední topení, opravena terasa a jídelna. Celoročně sem přijíždějí jednotlivci a zájezdy z České republiky i jiných zemí Evropy. Mezi hosty nakonec vystoupil P. Dušan Hladík a krátce referoval o novém kostele české misie v Chicagu a představil obrazovou publikaci o historii českých a slovenských kostelů v oblasti Chicaga. Vlastní schůze Římského Velehradu se pak věnovala spíše technickým otázkám. Vedoucí střediska P. Jiří Sedláček, SDB informoval o průběhu oprav v minulém roce, především generální opravě střechy a terasy nad jídelnou a přilehlou ubytovnou. Stará

Z rokování výroční schůze Římského Velehradu.
Za předsednickým stolem z leva: P. Vojtěch Hrubý, biskup Petr Esterka, kardinál Tomáš Špidlík, P. Jiří Sedláček

betonová pokrývka byla odstraněna a provedeny nové izolace a opět betonový povrch. Plánuje se dále pokračovat na opravách hlavní budovy, kde mají být udělaná nová sociální zařízení. Taktéž bylo doporučeno zlepřt vybavu pokojů a stávajících koupelen. Velehrad je průběžně navštěvován poutníky a zájezdy z České republiky. Má kapacitu přes 70 lůžek a rezervace pro hromadné zájezdy je nyní obsazena asi rok a půl dopředu. Jednotlivci se mohou hlásit o ubytování průběžně, vždy se nějaké místo najde. Velehrad poskytuje nejen ubytování, ale také možnost stravování s výborem česko – italskou kuchyní, kde službu zajiřtují obětavé ženy z Moravy. V domě je též kaple, kde se každodenně konají mše svaté a ranní a večerní společná modlitba církevních hodinek – breviáře. V úterý večer se pak jednotlivé skupiny poutníků seřly ve společenské místnosti, kde se zpívalo, hrálo a vyprávělo. Prelát Kučera a P. Bohuslav Švehla informovali o živoče českých misii v Německu, P. Antonín Špaček se svými farníky hovořili o životě ve Švýcarsku. Pan biskup Esterka vyprávěl o činnosti misii v Kalifornii. Ovšem největřtí zájem zúčastněných byl o Chicago a Ameriku vůbec. Skoro jsme nestačili odpovídat na všechny otázky a rozcházeli jsme se až kolem půlnoci, dlouho po úředně stanovené večerce v domě.

Ve středu pak účastníci Římského setkání prožívali asi nejslavnější den díky generální audienci se Svatým Otcem Benediktem XVI. Bylo nádherné sluneční počasí. Svatopetrské náměstí bylo zaplněné asi deseti tisíci poutníky. Audience trvala téměř dvě hodiny. Papež přijel ve zcela otevřeném autě a projížděl křížem krázem celým náměstím. Svůj projev, tentokrát věnovaný 400. výročí smrti (připadalo právě na ten den) sv. Jana Leonardiho patrona lékárníků a zakladatele misionářské studijní koleje v Římě, z níž se později vyvinul papežský institut De propaganda fidei, tradičně pronesl v několika světových jazycích. Potom zdravil skupiny poutníků z celého světa, které přijely především na kanonizaci pěti nových světců, která měla být následující neděli. Svatý otec také pozdravil relativně malou naši českou skupinu z Velehradu, řekl krásnou čeřtinou: „Srdečně zdravím členy českého náboženského střediska Velehrad, založeného služebníkem Božím kardinálem Josefem Beranem. Rád žehnám vám i vašim drahým! Chvála Kristu!“ Odpoledne po audienci jsme se zúčastnili

zájezdu do okolí Říma. Patrový autobus nás dovezl nejprve ke katakombám sv.Šebestiána, kde jsme si prohlédli toto starověké podzemní pohřebiště. Potom jsme se krátce zastavili na malém poutním místě zasvěceném Panně Marii, kde je vybudována moderní mariánská svatyně a v prostorách pod starou bazilikou umístěno zvláštní muzeum, kde se nacházejí snad tisíce obrazů Panny Marie z různých poutních míst celého světa. Nalezli jsme mezi nimi i Pannu Marii ze sv.Hostýna a sedmibolestnou Pannu Marii ze slovenského Šaštína. Večer patřil zastávce ve Frascati, kde jsme v přátelském rozhovoru a za zpěvu národních písní poseděli nad sklenkou výborného italského vína a pochutnávali si na místních specialitách – opékaném selátku, uzeném mase a domácích sýrech.

Ve čtvrtek jsme se vypravili autobusem na pouť do Assisi. Vyrazili jsme za kuropění, abychom zvládli asi 200 km dlouhou cestu a stihli mši svatou, kterou jsme měli v bazilice sv. Františka rezervovanou na desátou hodinu dopoledne. Assisi ještě dýchalo oslavami 800 let od založení františkánského řádu. Všechny nás překvapilo, jak krásné je celé městečko opraveno po nedávném ničivém zemětřesení. Po mši svate jsme se pomodlili u hrobu sv.Františka, prohlédli jsme si muzeum, kde jsou vystaveny památky na jeho život, například roucho z pytloviny, které nosil jako svůj oděv a také jsme obdivovali fresky ve velké bazilice, které znázorňují celý Františkov život. Potom jsem prošli pře Assisi na druhou stranu k bazilice sv. Kláry, Františkovy duchovní sestry. Byla kdysi přítelkyní a rádkyní naší sv.Anežky České. Pochována je ve skleněné rakvi v kryptě pod hlavním oltářem baziliky. Také zde jsou vystaveny památky na její život i ruční práce které ona a její sestry klarisky vyráběly – bohoslužebná roucha, předměty denní potřeby i přírodní léky z léčivých bylin. Po obědě v italském stylu jsme ještě navštívili nedaleko Assisi známé poutní místo Porciuncula, malý kostelík, kde se sv.František modlil a vedle kaplička, kde František zemřel. V klášteře se ukazuje i skromná cela, spíš jakoby jeskyňka, kde František bydlel a v zahrádce rostou růže bez trnů, které ztratily po Františkově kázání.

Poslední dva dny pobytu v Římě jsme věnovali návštěvě bazilik a pamětihodnosti města. V pátek to byl „velký okruh Římem“ – vlakem, metrem, autobusy, ale většinou po vlastních nohách pěšky. Začali jsme v bazilice Panny Marie Sněžné - Sancta Maria Maggiore, kde jsou jako vzácná relikvie uchovávány jesličky, do kterých byl položen v Betlémě Ježíšek, když se narodil. Pro nás je chrám památný tím, že zde byla papežem schválena slovanská liturgie sv. Cyrila a Metoděje. Naše kroky dál směřovaly k Lateránské bazilice. Cestou jsme se zastavili u Redemptoristů uctít milostný obraz Panny Marie Ustavičné pomoci. Bazilika Nejsvětějšího Vykupitele a sv.Janů v Lateráně je sídelním kostelem, tedy katedrálou římského biskupa, čili papeže. Zde také papežové sídlili až do středověku než se přestěhovali do Vatikánu v blízkosti hrobu sv.Petra. V bazilikách jsme vykonali modlitby, kterými lze získat plnomocné odpustky. Potom následovala krátká zastávka ve svatyni Svatých schodů, které kdysi vedly k Pilátovu soudu v Jeruzalémě. Mnoho poutníků po nich dodnes vystupuje po kolenou v ušlechtilé modlitbě. Dále jsme pokračovali k bazilice sv. Klimenta, čtvrtého papeže, mučedníka. Jeho ostatky našli na Krymu svatý Cyril a Metoděj a přinesli je do Říma. Na této cestě sv.Cyryl zemřel a je dodnes pochován v bazilice sv.Klimenta. V podzemí jsme vyhledali jeho hrob ozdobený prostým kamenným oltářem a četnými pamětními deskami v jazycích mnoha národů, které vděčí svatým bratřím za základ víry i národní kultury. Oltář zde na památku těchto patronů zbudovali bratři Slovinci. Památku sv. Cyrila a Metoděje v bazilice samotné připomíná nádherná kaple po pravé straně hlavního oltáře vyzdobená nádhernými freskami. Další zastávkou našeho putování bylo Koloseum. Impozantní amfiteátr,

kde se po staletí odehrávaly gladiátorské hry. V obvodu má úctyhodných 527 metrů a výšku 48 metrů. Když bylo Koloseum v roce 80 císařem Titem otevřeno, trvaly hry sto dní a zahynulo v nich tisíc šelem a tisíc lidí. Od 5.století byly gladiátorské hry zakázány. Římané začali stavbu rozebírat a těžít z ní stavební materiál, čemuž bylo nakonec zabráněno, ale Koloseum zůstalo více méně zříceninou. Křesťané zde s úctou vzpomínají tisíce těch, kteří zde obětovali své životy jako mučedníci. Každý Velký pátek se zde koná křížová cesta. Kousek od kolosea je kostel sv.Petra v okovech Sem směřují tisíce turistů, aby shlédli pověstnou sochu Mojžíše od Michelangela. Pro nás je kostel památný i tím, že je zde pochován pražský arcibiskup Jan z Jenštejna, který utekl z Čech před králem Václavem IV., jenž nechal umučit Jana Nepomuckého. Od Kolosea je to jen krok na Forum Romanum. Historická náměstí, tržiště, triumfální brány, pomníky a sloupy císařů – zde bylo srdce slavné Říše římské. Historické centrum nyní uzavírá monumentální památník Viktora Emanuela II., sjednotitele Itálie koncem 19.století. Páteční maraton, ve kterém postupně jednotlivci odpadali skončili v české koleji Nepomucenum, kde studují bohoslovci i kněží z české republiky i dalších zemí světa. Krátce jsme zde pozdravili pana kardinála Miroslava Vlka z Prahy, který zrovna pobýval v Římě a pana rektorovi předali sbírku z posledního Moravského dne v Chicagu. Nepomucenum je skutečně velkolepou římskou kolejí, která uprostřed víru velkoměsta je opravdovou oázou. Chod domů se starají české sestry sv.Karla Boromejského. Kaple připomíná naše národní světece, v domě se ukazuje světnička, kde zemřel kardinál Beran, který má u hlavního vchodu též pamětní desku. Všimli jsme si také jiných desek se jmény dobrodinců české koleje, kde jsme našli i Národní svaz českých katolíků a Sdružení exulantů z Chicaga. Úplný závěr dne patřil večerní procházce na kopec nad Velehradem, odkud se otevřel překrásný pohled na noční, tisíce světly ozášený, Řím.

V sobotu ráno jsme se vydali ke sv.Pavlu za hradbami. Druhý největší chrám po sv.Petru je impozantní pětিলodní bazilikou nad hrobem apoštola národů. Zajímavostí tohoto místa je i to, že jsou zde v mozaikových medailonech vyobrazení všichni papežové od svatého Petra až po dnešního Benedikta XVI. včetně některých vzdoropapežů a pod obrazem každého z nich je i délka jejich pontifikátu. V atriu před chrámem stojí impozantní socha sv.Pavla s mečem v ruce. Vstupní brány do chrámu jsou názornou učebnicí víry, ať ta poslední – milostivá brána loňského roku sv.Pavla s reliéfy ze života tohoto světece, nebo ta nejstarší historická, s několika desítkami malých reliéfů ze života Krista a církve, která je jakýms obrazy katechismem v malém. Opět jsme zde vykonali odpustkové modlitby a pak se vypravili dál do ulic. Fontána Trevi, Pantheon s největší kopulí z nejstaršího betonu na světě, ještě z dob pohanských před Kristem, náměstí Piazza Navona s třemi fontánami, Španělské schody. To jsou jen některé ze zastávek na cestě. Těch pár dnů je na Řím opravdu málo, a tak musíme nakonec stačit podívat se na město z ptačí perspektivy – vystoupit na kopuli sv.Petra po 540 schodech, nebo ti, co jeli výtahem po 320 schodech a pozorovat ty stovky chrámů a pamětihodných míst s nadějí, že se třeba ještě jednou vrátíme a některá z nich navštívíme příště. A poslední zastávka v tichu vatikánských krypt u hrobu nezapomenutelného papeže Jana Pavla II.

Loučíme se s Římem, brzy ráno v neděli již musíme na letiště, závidíme tak trochu těm, kteří mohli zůstat ještě o den déle zúčastnit se slavné kanonizace nových světců, mezi nimi i pověstného P.Damiána, Otce malomocných z ostrova Molokai na Havaji. Není ale všem dnům konec. Český dům Velehrad v Římě rád uvítá poutníky znovu a znovu. - Díky všem, kteří se o důvěřlivě starají.

Fr. Dušan Hladík

CZECH HOLIDAY FAIRE

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the
Czech Republic, *the Heart of Europe*

Presented by the Moravian Cultural Society

Saturday, November 14th, Doors Open at 6:00 pm

The Hinsdale Community House, 415 West 8th Street, Hinsdale, IL
on Madison Street at Eighth Street - Just One Block North of 55th Street

Donation \$5.00 / person

- ✳ European Marketplace
- ✳ Czech Beer Garden
- ✳ Moravian Wine Cellar
- ✳ Pastry & Coffee Shop
- ✳ Old World Café

Featuring music by:

Trio Šohaji

*from the Czech Republic
plus*

**Folk Dancing
Performances**

in traditional costumes

Continuous live Entertainment
throughout the evening!

Celebrating 45 Years

Moravian Cultural Society - P.O. Box 988 - Westmont, IL 60559

Website: www.moravianculturalsociety.org Email: moravianculturalsociety@yahoo.com

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

**Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku
v neděli 6.prosince 2009**

**v novém areálu České Misie sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513**

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté

Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.

Bude také připravena bohatá tombola.

V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

ve 2.00 odpoledne se bude promítat pro děti

BAREVNÝ FILM O SVATÉM MIKULÁŠI

Po skončení filmu přejdeme všichni do nového kostela, kam

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA

Ve vánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.

Mikuláš potom bude všem dětem nadělovat dárky.

Vstupné dobrovolné.

Bližší informace podá

Fr. Dušan Hladík - Tel: (708) 656 7472 Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

Vděčná vzpomínka

*Dne 5.listopadu 2009 tomu bude šest let,
co navždy dotlouklo srdce našeho milovaného
manžela, tatínka a dědečka, pana*

Ing.Franka Galose

Narodil se 20.ledna 1937 v Maďarsku.
Po revoluci v roce 1956 opustil svou vlast
a od roku 1957 žil se svou rodinou v USA.

Ve své vlasti i v Americe uplatňoval
své technické vzdělání a byl velmi oblíben
u spolupracovníků. Vzkříšení těla očekává
na hřbitově Panny Marie Královny Nebe.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v neděli 8.listopadu 2009 v 10.30 am
v kostele České Misie v Brookfieldu.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě.*

Jana Marie Galos, manželka
Renata, dcera
s vnuky

Danielem, Timothy a Frankem

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

Srdečně zve své členy a přátele na schůzku
v úterý 10.listopadu 2009 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Námět večera:

Houby z jiného hlediska

Jedlé, jedovaté, hezky vypadající a léčivé.

Přednášku v angličtině, češtině a latině připravil a uvede
vice-president chicagské odbočky SVU,

TONY JANDÁČEK,

významný znalec studia hub a sám náruživý houbař.
Zároveň bude promítnut krátký, profesionálně natočený film
a též osobní, zajímavé houbové unikáty profesora Jandáčka.

Po přednášce bude podávána k ochutnání
domácí bramborová polévka s houbami.

Milovníci přírody a hub,
nenechte si ujít tento zajímavý večer 10.listopadu.

Dobrovolný dar \$ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Pošlete svým přátelům

**vánoční blahopřání
prostřednictvím
Hlasů národa**

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce
text přání nejpozději do 20.listopadu
Cena za ¼ stránky je \$ 40.00

**Domácí vánoční cukroví
se bude prodávat
na Mikulášské besídce**

**V jakémkoli množství si je můžete
též předem objednat**

Volejte Marii 708 - 579 1835

Alfonz Cverna

Vás srdečně zve na svou

HUDEBNÍ SHOW

**plnou známých nikdy
nestárnoucích hitů,**

která se bude konat v hale
Sokol Spirit
3909 S. Prairie Ave.
Brookfield, IL 60513

**v sobotu 28.listopadu 2009
v 8.00 hodin večer**

Celý večer bude doprovázet
hudební skupina

K. BAND

Jako hosté vystoupí:

Jana Hurdesová
Divadelní komorní kvarteto
Skupina Borůvky
Petr Lanžhotský
Jožka Pavlica
Anička Gáborčíková
Lenka Muráriková

**Občerstvení a bar zajišťuje
M. Muráriková & spol.**

Vstupné \$ 15.00

Po koncertu taneční zábava.

**K tanci a poslechu hraje skupina
K. BAND**

Srdečně Vás zveme na

SILVESTR

**Poslední noc roku
v dobré pohodě s hudbou,
zpěvem a tancem,
s výborným jídlem a pitím
můžete prožít**

v Klubu české misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

**ve čtvrtek 31.prosince 2009
od 8.00 hodin večer
až do rána bílého**

Celý večer bude doprovázet
živá hudba

Kapela ALFA

**Evžena Peroutky
a její hosté**

Cena \$ 50.00 zahrnuje:
Vstupné.

Jídlo po celý večer -
řízky, pečená kuřata, domácí
zabíjačka a další pochoutky.
Otevřený bar a novoroční přípitek
šampaňským.

Rezervace a vstupenky:
Marie 708 - 579 1835

Malé stádo na širokém misijním poli

Jak se měnila náboženská mapa v českých zemích

Československá republika byla od svého založení v roce 1918 označována silnými protikatolickými tendencemi. Protože obyvatelstvo Čech bylo husitským hnutím v 15. století otevřeno pro reformaci, nebyly Čechy (Morava méně) až do třicetileté války většinově katolické. Teprve panství Habsburků po svém vítězství na Bílé hoře učinilo z Čech v protireformaci opět katolickou zemi. Císař Josef II. Tolerančním patentem povolil protestanty augsburského a helvetského vyznání.

Papež navštívil zemi, která byla až do roku 1989 komunistická a počet ateistů a osob bez vyznání byl tak vysoký jako v žádné jiné zemi Evropy. Při prvním sčítání lidu po převratu v roce 1991 se jen 43,9 % obyvatel hlásilo k nějakému náboženství a ke katolické církvi jen 38,6 % (v roce 1950 to bylo ještě 76,8 %). V roce 1991 odpovědělo v rubrice „náboženská příslušnost“ pozitivně 4,52 milionu, z toho 1,03 milionu mužů a 2,49 milionu žen.

Průzkumy a sčítání lidu v roce 2001 prokázaly, že procento věřících rok od roku klesá. Podíl katolíků v celkovém počtu obyvatel klesl v roce 2001 na 28,3 %. Jestliže v roce 1950 bylo ateistů jen 5,8 %, v roce 1991 jich bylo 39,9 % a k tomu může přičíst 16,2 % osob bez vyznání. Po deseti letech politické a náboženské svobody v roce 2001 bylo ateistů již 61,8 %.

Pokud jde o katolíky, jsou velké rozdíly mezi dvěma zeměmi a rovněž jednotlivými diecézemi. Na Moravě byl podíl katolíků v roce 1990 v diecézi Brno 54,31 % a v diecézi Olomouc 50,37 %.

Komunistické pronásledování zasadilo hluboké rány

Zcela jinak je tomu v Čechách s jeho pěti diecézemi. Procentuálně bylo po převratu nejvíce katolíků v jihočeské diecézi České Budějovice se 44 %. Následoval ji Hradec Králové s 44,6 %. Biskupství Plzeň, které bylo utvořeno z částí diecézí Č. Budějovice, Praha a Litoměřice, bylo s 28,57 % na posledním místě. I tato čísla pak rok od roku klesala. Ještě větší rozdíly mezi Čechami a Moravou jsou v počtu kněží nebo kněžského dorostu a v počtu návštěvníků bohoslužeb o nedělích.

Zvláštní náboženskou situaci v Čechách je možno pochopit jen z historického hlediska. Je třeba se vrátit do doby Husovy a k protireformaci a také k následkům josefinismu, abychem mohli posuzovat současnou situaci. Ale rovněž dvacáté století zanechalo své stopy, a to nejen pronásledování církve po roku 1948. Na Západě se ví málo o tom, že po první světové válce došlo k silné vlně odpadů od Říma při vzniku nových církví. Když se v roce 1918 rozpadla rakouská monarchie a 28. října byla vyhlášena Československá republika, prohlásil první prezident T. G. Masaryk, který vystoupil z katolické církve: „S Vídni jsme skoncovali a s Římem ještě skončujeme.“ 3. listopadu byl na Staroměstském náměstí stržen mariánský sloup jako domělý symbol protireformace, zahájený po Bílé hoře.

Český katolický svaz kněží žádal tehdy o demokratizaci církve, o zřízení národního patriarchátu a zrušení celibátu. Delegace vyslaná do Říma získala jen omezené přísliby, jako čtení epištoly a evangelia v mateřské řeči. 8. ledna 1920 došlo tedy k odtržení těchto kněží od Říma a 14. září byla založena Církev československá husitská, která získala státní uznání. Pražská vláda prosadila již v roce 1919 odstoupení německých arcibiskupů v Praze a v Olomouci. Zavedení svátku Jana Husa vedlo k odjezdu nuncia. Teprve v roce 1927 byla uzavřena dohoda *Modus vivendi*, nikoliv však konkordát. Zatímco napětí po roce 1918 vedlo ke vzniku nových církví, znamenal rok 1945 přechod ke stavu bez vyznání pro miliony Čechů.

V roce 1921 se k nové národní církvi hlásilo 525 333 občanů, z toho v Čechách 437 377, na Moravě a ve Slezsku 85 855. Na Slovensku to bylo 1910 osob. V Čechách to bylo 10 % obyvatelstva. Počet věřících v Československé církvi vzrostl v roce 1930 na 793 385, v roce 1947 na 1 milion. V 15 městech měli podíl větší než 10 %.

Další ztrátou pro katolickou církev bylo vyhnání 3 milionů sudetoněmeckých katolíků a s nimi 1600 kněží a 2800 řeholních sester. Byly vyklidněny celé kláštery. Vyhnání německých katolíků bylo pro církev proto tak tvrdé, že čeští katolíci nemohli zaplnit vzniklé mezery. Zatímco do německých východních oblastí přišly miliony polských katolíků, do Čech repatriovalo jen něco málo volyňských Čechů z SSSR. Do Sudet přišli „zlatokopové“ s mentalitou Divokého Západu včetně cikánů ze Slovenska. Těžkou situaci církve není možno přičítat jen komunistům.

Jestliže na konci komunistického panství měla jihočeská diecéze pro 432 farností jen 130 kněží, je třeba vzít v úvahu, že mezi vyhnanými bylo 200 kněží. Čtvrtina obyvatel diecéze byli Němci. Ze 432 farností 30 zcela zmizelo, protože to byly obce bez duší a byly zbourány. Jeden český kněz napsal do farní kroniky ve Frýdlantu: Vyhnáním obyvatel se stal Český les rázem misijním územím. Kněží vynaložili velké fyzické úsilí, ale výsledek je téměř nula. Příkladná pastorace a pracovitě původní obyvatelstvo bylo vyměněno za hrstku nových nejrůznějších národností, ras a náboženství. Jak má kněz vyučovat hrstku desíti dětí ze šesti národností (Češi, Slováci, Rumuni, Rómové, Bulhaři a Poláci)?

Půl milionu českých obyvatel, kteří se ještě hlásí k jiné než katolické církvi, se dělí na dvacet vyznání, z toho je malý počet židů. V roce 1991 byla druhou nejpočetnější Českobratrská církev evangelická s 200 000 věřícími. Na třetím místě byla Církev československá husitská se 178 000 věřícími. Následuje Slezská církev evangelická s 30 000 věřícími a Pravoslavná církev 22 000. Další denominace neměly více než 5000 věřících.

Prof. Rudolf Grulich
Die Tagespost 26. 9. 2009

Nepřítel číslo 1

O d'áblu je řeč na mnoha místech: v blackmetalových písních, ve zprávách o okultních praktikách, nikoliv však ve vážných debatách nebo v kostele.

Nedávno jsem slyšel jednu starší pani vyprávět o době nacistické nadvlády. Bylo jí tehdy 17 a její přítelkyně ji zvaly na vystoupení, kde mluvil Hitler: „To musíš zažít, něco takového jsi ještě neviděla!“

Šla s přítelkyněmi a měla možnost stát docela blízko řečnického pultu. Masy byly strženy Hitlerovým vystoupením. Stále znovu se ozýval aplaus. Ale mladá žena viděla Hitlerovi do očí a zachvátla ji úzkost. „Nestřhne Hitler svět do propasti?“ Napadlo ji. Když pak po vystoupení mluvila s přítelkyněmi a řekla jim: „V očích toho muže jsem viděla jen chlad a nenávist,“ s pohoršením se od ní odvrátily.

Již tehdy někteří lidé věřili, nebo to instinktivně cítili, že Hitler je posedlý d'áblem nebo je s ním nějakým tajemným způsobem ve spojení. I dnes mnozí zastávají tento názor. Peter Seewald rozmloval jednou s kardinálem Ratzingerem o této otázce a ten mu řekl: „Hitler byl na jedné straně démonická postava... Existují věrohodné zprávy od očitých svědků, že měl určitý druh démonických setkání a jednou otřesen prohlásil: - Zase byl zde.“ Pro Benedikta XVI., který má zvláštní dar rozlišování, byl Hitler postavou, která utkvěla hluboce v démonické oblasti.

Od té doby, co se zabývám hitlerovským Německem, nedá mi tato otázka pokoj. Proč bylo tak málo lidí, kteří prohlédli d'ábelský charakter tohoto muže, a to i v církevních kruzích?

V očích Hitlera ležel chlad. To mi připomnělo názor mnoha dřívějších teologů, že d'ábel má sídlo vysoko na severu, proto z něho vychází hrozný chlad. Napadlo mě také v mé pastorační péči, že si lidé, které obtěžuje d'ábel, stěžují na strašný chlad.

Chlad vychází z každého člověka, který ve svém životě neuznává Boha a nemiluje ho. Chlad číší z průmyslové technické kultury, zbavené duše a svě-

domí, z jejich betonových a ocelových staveb konzumních chrámů. Chlad vychází z globálního panství elektronických médií, z homosexuálních akcí, z mužů a žen v bílém, kteří usmrcují nenarozené děti. Chlad vychází i z průmyslově vedených jatek a masových porážek. Chlad a hrůza jde ze státu, který chrání nemravnost a nestydatost. Chlad vychází z praktik ovládání mas a z centralizace politické a finanční moci.

Před sedmdesáti lety předpověděl kulturní filozof Friedrich Wilhelm Foerster světu: „Člověk, který se zbavil Boha, klesne na úroveň zvířete v masové organizaci, kolektivní tendence se zvrhne do obřích technik na uspokojování nejhrubších pudů; osobní život bude pokládán za velezradu na duchu organizace.“

V poznámkových sešitech, které po sobě zanechal Friedrich Nietzsche, který hlásal smrt Boha, najdeme větu: „Bůh je odstraněn, ale d'ábel nikoliv!“ To zcela souhlasí s výsledky průzkumu, podle kterého mnohem více lidí věří v d'ábla než v Boha, především mezi mládeží. Odkud to pochází? Přítomnost zla, třeba třípytivá, ale neuchopitelná, je pro člověka citelnější, viditelnější a více vzrušující než přítomnost posvátna.

Ze zla vychází tajemná fascinace, kovový chlad a pocit okouzlení. Je v něm cynismus, pýcha, výsměch a pohrdání. Při pohledu, jak je ničeno křesťanství, radil Nietzsche svým přívržencům: „Zabíjet se dá nikoliv slovy, ale výsměchem.“

Není tématu, které by masmédiá moderní sekularizované společnosti přivádělo k větším protestům a pohoršení, než když Církev mluví zcela zřetelně o působení zlého ducha. Dlouho nezapomenu na to, jak strašný ohlas vyvolal papež Pavel VI., když jednou v roce 1972 v pohnuté době dějin Církve důrazně hovořil o skutečnosti a nebezpečí d'ábla.

Papež, který si neliboval v mysticismu, řekl: „Skutečnost zla nespočívá pouhým nedostatkem dobra, ale je to moc, která působí, je zvrácená a všechno obrací naruby. Je to strašná, tajemná skutečnost, která probouzí hrůzu. Kdo se zdráhá tuto skutečnost uznat, opouští půdu biblické a církevní nauky... Démon je nepřítel číslo 1, je to pokušitel excellence. My víme, že tato temná svádějící bytost skutečně existuje a vykonává svůj vliv. Je to lstivý ničitel morální rovnováhy lidí, potměšilý svůdce, který zná způsoby, jak do nás vniknou (smysly, fantazií, žádostivostí, utopickou logikou anebo nezřízenými sociálními kontakty), aby tak šířil své bludy...“

Pavel VI. si tehdy stěžoval, že v současné teologii schází vědomí o skutečnosti zla, což bychom mohli označit za zaslepenost. Řekl: „Bylo by velmi zapotřebí, aby se katolická nauka o d'áblu a jeho vlivu, který může uplatnit, znovu studovala, což se dnes bohužel vůbec neděje.“ Tato slova platí dodnes. Jeden rok před svou smrtí vrátil se Pavel VI. ještě jednou k tomuto tématu při generální audienci, protože právě za jeho pontifikátu se d'ábelská síla zla zvláštním způsobem projevila: „Není divu, že naše společnost pomalu, ale jistě opouští rovinu pravého lidství... Písmo svaté nás trpce varuje, že celý svět - pojatý zde negativním smyslem - je ovládán zlem.“ Tato slova pronesl před 35 lety k ohroženému světu, ale nikdo je nechtěl slyšet. Uslyšíme je dnes?

Velký teolog Hans Urs von Balthasar jednou řekl: „Poslední slovo budou mluvit svatí.“ Měl tím na mysli, že svatí jsou spolehlivými svědky autentického učení Církve. Nenajdeme v celých církevních dějinách jediného světce, který by nebyl konfrontován s d'áblem. Vzpomeňme na sv. faráře Arského. Můžeme říct: Čím je člověk blíže Kristu, čím více je jeho život naplněn milostí, tím je citlivější a vnímavější pro ohrožující skutečnost zla.

našem světě. Je to hřích a především lež, co nás činí slepými ke všemu ďábelskému v tomto světě. Neboť lež zbavuje nitřního člověka jistoty a vzdaluje ho od pravdy: od živoucího Ježíše Krista.

V nejnovějším průzkumu provedeném v Německu se tvrdí, že člověk lže v průměru každých osm minut. Nemůžeme si to nijak ověřit. Můžeme však den co den zažít: My lidé - mám tím na mysli nás křesťany - bereme lež na strašně lehkou váhu. Přitom nám Duch Svatý říká, že nitřního člověka nic tak neznetvořuje a zedegraduje jako lež a zlehčování lži.

Kdo lže, kdo se soustavně v každém okamžiku nesnaží, aby byl skrz naskrz pravdivý a ryzí v myšlení, řeči i jednání, ten nemůže mít v sobě opravdu Ducha Svatého. Neboť Kristus je Pravda a nic se mu tak neprotiví jako duch lži, polopravda, nečestnost, nepoctivost v řečech i jednání, podvody v oblasti peněz, daní a dědictví. „Ďábel je lhář a otec lži“ (Jan 8,44). Je to nepřítel křesťanů par excellence.

Můj osobní názor je tento: Zde leží hlavní příčina, proč jsou křesťané tak slabí, slepí a zvlažnění, že zlo, to ďábelské a démonické v našem světě, nevidí a nechtějí vidět a nestaví se mu na odpor, proč je banalizují a pak tak často a tak politováníhodně upadají do zla.

„Ústa, která lžou, zabíjejí svou duši“ (Mdr 1,11). To je pravda. A kdo zabíjí svou duši, zabíjí v sobě božský život a ničí svatyni své duše. Stává se, i když si to neuvědomuje, služebníkem kultury smrti a služebníkem Antikrista. To se projevilo v masových vraždách minulého století - Hitler, Stalin, Mao, Pol Pot atd. - byli to největší lháři, nactiutřači, protože jejich otcem byl otec lži a vrah od počátku (Jan 8,44). „Udělal jsem ze lži světovou velmoc,“ říká ďábel ve hře „Tanec s ďáblem“ od Günthera Schwaba.

Co tedy máme dělat? Abychom se dívali na svět očima našeho Pána, abychom měli odvahu podívat se odvážně do tváře ďábelské skutečnosti v našem

světě, musíme se bezpodmínečně a sto procentně ze všech sil a vášní svého srdce připojit k Ježíši Kristu, jak to udělal Franz Jägerstätter. Neboť Kristus je světlo světa, ohnisko Boží lásky, které může zahrát celý svět v jeho temném chladu.

Musíme usilovat o větší svatost: o větší pravdivost a čestnost v myšlení, řeči i jednání, o větší autentičnost podle evangelia. Musíme dát modlitbě bezpodmínečně její každodenní místo, denně číst Písmo svaté, prohlubovat svou znalost církevního učení a přijímat svaté a posilující Tělo a Krev našeho Pána s velkou touhou a pokud možno denně. Vzepřeme se tak panství lži, která před sedmdesáti lety podvedla miliony a miliony do té míry, že oslavovaly vzestup Antikrista.

*Christof Gaspari
Vision 2000 - 5/2009*

Účinní pomocníci a ochránci v boji se zlem

**Panno Maria, počatá bez poskvrny
dědičného hříchu,
potřelas hlavu hada pekelného,
oroduj za nás, vždy u Syna svého!**

**Svatý Michaeli, archanděli, opatruj nás v boji proti
zlobě a úkladům ďábovým. Budiž nám ochranou.
Přikážíš jemu Bůh, pokorně prosíme, a ty kníže
vojska nebeského, uvrhni satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do propasti pekelné. Amen.**

Tat'ána Goričeva

Tak se začal můj skutečný život

Ateistka Tat'ána Goričeva, vysoce inteligentní docentka filozofie prožila jako 26letá Boží zásah do svého života. Po svém obrácení byla připravena vydávat svědectví o křesťanské víře navzdory nebezpečí pronásledování a zatčení

Tat'ána se narodila v roce 1947 v Leningradě. Jako všichni její přátelé byla obětí komunistické ideologie, která cílevědomě a úspěšně hubila všechny tradiční hodnoty kultury, náboženství a morálky. Již ve svém dětství si připadala jako vydaná na pospas budoucnosti, ve které neviděla žádný smysl, a na všechno reagovala s nenávistí.

Napsala: *Nenáviděla jsem všechno, co mě obklopovalo: lidi s jejich malichernými starostmi a strachem, své rodiče, dokonce i přírodu s jejím věčně se opakujícím a nudným rytmem. Jediné, co jsem milovala, byla úplná samota. Vnitřně rebelant jevila se navenek jako poslušné a tiché dítě, které neustále vynikalo brilantními výkony a získávalo si uznání svých spolužáků a kamarádů. Byť schopnější a moudřejší než druzí, to byl můj cíl. Nikdy mi nikdo neřekl, že ta největší hodnota nespočívá v tom, abych druhé porazila, ale abych je milovala.*

Hledání smyslu života ji přivedlo k filozofii. Nietzsche, Sartre, Camus, Heidegger - tato existenční a rebelantská filozofie ji vyhovovala, ale definitivní odpověď na své osobní vnitřní těžkosti jí nedal ani jeden z těchto velkých myslitelů. Během dne zářila jako vynikající filozofka, navazovala kontakty se subtilními intelektuály a pronášela dojímavé přednášky. Cestu k velké kariéře měla otevřenou. Zároveň však v ní rostla tendence k sebezničení. Nocí trávila s outsidersy společnosti, se zloději a duševně chorými a závislými lidmi. *Tato špinavá atmosféra mě bavila. Opíjeli jsme se v krčmách a na půdách.*

Profesor Paramonov byl jediným člověkem, který jí kladl otázky týkající se jejího zvráceného životního stylu: *Tat'áno, proč se snažíte všechno zničit? Tato jeho otázka ji všude pronásledovala, nedokázala se jí zbavit, ale současně nevěděla, jak se z tohoto d'áblova bludného kruhu vymotat. Doufala, že ji východisko dá jóga, protože tato východní filozofie překračovala pouhé intelektuáliství. Naučila se zacházet s novými energiemi, ale ani to jí nedokázalo osvobodit od ní samotné. Vzpomíná: Prázdnota, která už byla mým osudem a neustále mě obklopovala, se stala tajuplnou, nahánějící strach až k šílenství. Přepadla mě bezmezná melancholie. Mučily mě nepochopitelné, chladné a beznadějné obavy a strach.*

Mnozí její přátelé se stali obětmi této strašné prázdnoty a vzali si život, skončili jako alkoholici nebo dnes jen živoří zavření v psychiatrických ústavech. Tat'ána dostala tu velkou milost, že do jejího života vstoupil Bůh a zjevil se jí jako milující Otec. Ve své autobiografii o tom napsala:

Jednoho dne jsem v knize o józe našla „Otčenáš“ jako návrh na mantru, krátké slovní spojení, které se během jógy neustále opakuje. Ještě nikdy v životě jsem nevyslovila žádnou modlitbu a žádnou

jsem také neznala. Znechuceně jsem prováděla jógová cvičení u sama pro sebe mechanicky opakovala slova modlitby „Otčenáš“.

Vyslovila jsem ji asi šestkrát a náhle mě pronikla neznámá moc. Pochopila jsem, nikoliv svým směšným rozumem, ale celým svým bytím, že On existuje. On, živý a osobní Bůh, který miluje mně a všechno stvoření a který se z lásky k mně stal člověkem. Ukřižovaný zmrtvýchvstalý Bůh! Pochopila jsem to v jediném okamžiku a pochopila jsem křesťanství jako tajemství nového pravého života.

To byla skutečná a pravá záchrana. Za několik sekund se ve mně všechno změnilo. Vzdala jsem svých dosavadních představ o hodnotách, vzdala jsem svých ideálů a svých starých návyků. Moje uzavřené srdce se otevřelo. Začal jsem milovat lidi a chápat jejich utrpení, ale i jejich veliké poslání, že jsou stvoření k Božímu obrazu. Především jsem se nemohla dočkat, kdy budu moci začít konat dobro a sloužit Bohu a lidem. Jaká to byla radost a světlo v mém srdci! Tak se začal můj skutečný život.

Žádná moc nemohla Tat'áně zabránit, aby po svém obrácení nevydávala svědectví o Bohu, jehož lásku zakusila. Několika ženami z Leningradu založila v Sovětském svazu první sdružení žen, organizovala náboženské semináře a podzemní církvi zveřejňovala své spisy.

V roce 1980 byla pro své náboženské přesvědčení vyhoštěna ze SSSR a teprve po osmi letech se mohla vrátit zpět do vlasti. Dnes žije Tat'ána Goričeva v Petrohradu a občas v Paříži. Neúnavně se snaží o zmírnění duchovní a hmotné bída svých krajanů.

Podle německého originálu Tat'ána Goričeva: *Vom Götterglauben ist gefährlich*, 1982. Převzato z *Vitězstvo srdce* 68/2000.

Změna nadvlády obnovou křestního slibu

Naše společnost si navykla odbývat návnutím ruky všechno, co má co dočinění s mocnostmi temna. Tak se stává, že mnoho fenoménů dnešního světaůstává zcela nevysvětlených.

Ještě v době své kaplanské služby účastnil jsem se jednou s několika mladými lidmi evangelizační akce, na které bylo přítomno několik tisíc mladých sob. Protože jsme se trochu zpozdlili, ostali jsme místa zcela vzadu. Několik ad před námi seděla skupina mladíků v ožených bundách, kteří všechny lidi olem obtěžovali a vyrušovali. Bylo to cela jasné: přišli se záměrem evangelizaci narušovat.

Po krátké době vedoucí akce šel k mikrofonu, krátce se pomodlil a pak jmé- em Ježíše Krista vyzval všechny moc- osti temna, aby opustily sál. Skupina ýtrníků ihned vstala a v tichosti opu- tila sál.

Přiznávám se, že mi přitom běžel mráz o zádech. Bylo to zřetelně cítit: byly de temné mocnosti, které chtěly mařit vangelizaci. Ale Ježíš nám dal plnou noc, abychom těmto mocnostem jeho ménem poručili, a ony musí jednoznač- ě poslechnout.

Jiný přílehavý příklad. Poslali ke mně ednu ženu, kterou jsem neznal, k du- hovnímu rozhovoru. Seděla přede mnou, ale její řeč byla tak destruktivní, ak negativistická, že jsem si s ní ne- ěděl rady. Na všechno, co jsem jí po- adil, měla odmítavou odpověď. Vše- hno viděla černě.

Náhodou ležel na mém stole lístek, na terém byl jeden verš ze Starého zákona d proroka Sofoniáše: „Pane, tvůj Bůh e v tvém středu jako hrdina, který za- íšťuje vítězství. Raduje se z tebe, jásá ad tebou a obnovuje svou lásku tobě.“ (Sof 3,17)

Dal jsem lístek ženě a požádal ji, aby o hlasitě přečetla. Vzala lístek, podí- ala se na něj a řekla: „Nemohu číst!“ - Ale umíte přece číst?“ - „Ne, nemohu o číst!“

Naléhal jsem dále, až mi nakonec ře- la: „Kdybych vám řekla, proč to ne- mohu číst, vysmál byste se mi.“ Slibil

jsem ji, že to rozhodně neudělám. Pak řekla: „Brání mi v tom ďábel.“

Nejdřív jsem byl z toho zděšený. Pak jsem jí však navrhl: „Udělám obnovu křestního slibu.“ Tato obnova obsahuje exorcismus. „Odříkáš se Satana...?“ - „Odříkám...“ „Věříš v Boha...?“ - „Věřím.“

Přinesl jsem modlitební knížku, ve které je obnova křestního slibu. Byla s obnovou srozuměna. „Zříkáte se Satana...?“ - „Zří- kám.“ „Věříte v Boha...?“ „Věřím...“ Zce- la normální obnova křestního slibu.

Jaký byl výsledek? Dotyčná byla ihned schopna přečíst verš ze Starého zákona. A v poměrně krátké době jsme mohli vyložit na stůl její problémy a na- jít řešení.

Bylo jasné: u této ženy muselo nej- dřívě dojít ke změně nadvlády.

Něco podobného se mi stalo, když se mi telefonicky ohlásil jeden mladý muž, který se chtěl vyzpovídat. Přišel, posadil se, já jsem se nad ním pomodlil a on seděl a nebyl schopen slova. Skoro ho- dinu beze slova. Nakonec řekl: „Nemo- hu se vyzpovídat.“ Dal jsem mu pože- hnání a on odešel. Po několika dnech se ohlásil opět. Znovu seděl a nevydal ze sebe slova. „Nemohu se vyzpovídat,“ a odešel.

Když se to opakovalo potřetí, zeptal jsem se ho: „Čím to, že se nemůžete vy- zpovídat?“ On na to: „Když se chci vy- zpovídat, někdo jako by mi držel čeli- sti.“ Opět mi přeběhl mráz po zádech.

A zase modlitební knížka a návrh ob- novit křestní slib. Byl srozuměn. Skuteč- nost, že se někdo vědomě podřídí nad- vládě Boha a zřekne se ďábla, přinese dotyčnému nesmírnou svobodu.

Po obnově křestního slibu došlo ke změně nadvlády a mladý muž se ihned mohl vyzpovídat.

Na základě těchto zkušeností se dom- nívám, že v naší době je důležité brát takové fenomény vážně. Je třeba je znát a nelekat se jich, neboť Ježíš nám dal plnou moc nad fenomény zla. Kdo se zcela vědomě podřídí Ježíši Kristu, zlo- mí moc Satana nad sebou.

Karel Sendker
Vision 2000 - 5/2009

OBNOVA KŘESTNÍHO VYZNÁNÍ

My všichni máme účast na Kristově vítězství nad smrtí: Neboť křtem jsme byli spolu s Kristem pohřbeni, abychom s Kristem vstali k novému životu. Proto se nyní zřekneme se ducha zla a vy- znejme víru v Krista Ježíše, zřekneme se hříchu a slibme, že chceme sloužit Bohu.

Chci žít ve svobodě dětí Božích, a zříkám se proto hříchu.

Amen.

Chci, aby mě nikdy hřích neovládl, a zříkám se proto všeho, co k němu láká.

Amen.

Zříkám se ducha zla a všeho, co působí a čím se pyšní.

Amen.

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána na- šeho; jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest; sestoupil do pekel, tře- tího dne vstal z mrtvých; vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího; odtud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha Svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

Všemohoucí Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, nás vysvobodil z hříchu a dal nám život z vody a z Ducha svatého. Kež v nás svou milost chrání, abychom byli s Kristem spojeni na věky věků.

Amen.

MODLITBA ZA SVOBODU

Bože, od tebe máme svou svobodu i spásu, a tvůj Syn nás svou krví vykoupil z otroctví hříchu a smrti; vyslyš naše prosby a udržuj v nás život, který nám dáváš, abychom ve spojení s tebou na- cházeli trvalou jistotu a bezpečí. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, který s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a vládne na věky věků. Amen.

Bejvávalo, bejvávalo dobře...?!

Aneb život za bolševika ... a dnes - Údaje podle Českého statistického úřadu

„Mléko za necelé 2 koruny, máslo za 10,- Kčs, kilo hovězího za 24 korun, pivo za 1,40 Kčs, kino za 6,- Kčs. Jó, to byly časy!“

Také si to občas řeknete, když v obchodě prakticky „za nic“ necháte pětistovku a taška ani není plná?

Ale bylo opravdu kdysi, „za bolševika“, tak levně, jak se nám to dnes jeví?

Pohled na ceny z roku 1965 je až nostalgicky úsměvný:

- kilo chleba 2,60 Kčs
- kilo mouky 3,20 Kčs
- kilo eidamského sýra 19,- Kčs
- litr bílého vína 17,- Kčs (a ovocné dezertní, čili jabčák – nápoj studentů – za 11,- Kčs)

...to se tenkrát žilo, říkáte si možná. Jenže!

Průměrný měsíční plat byl roku 1965 pouhých 1.493,- korun hrubého (před zdaněním), zatímco v roce 2003, ze kterého jsou zatím poslední kompletní statistické údaje, už 16.917,- Kč a letos už průměrná mzda v Česku překročila hranici 18 tisíc.

A tak jsme vzali kalkulačku a počítali.

Postup byl vcelku jednoduchý:

Průměrný plat byl v roce 2003 více než jedenáctkrát (přesně 11,3 x) vyšší než před čtyřiceti lety. Stejným číslem jsme proto vynásobili některé tehdejší ceny... A? Tak to byl i pro nás šok!

Mýtus levných potravin

Kilo kávy v roce 1965 stálo 180,- korun, což po přepočtení k dnešnímu průměrnému platu odpovídá 2.040,- korunám! Ve skutečnosti dnes kilo kávy stojí pouhých 67,50 Kč.

Takže tehdejší ceny by dnes v obchodech vypadaly takto:

- chléb 29,50 Kč (skutečná cena dnes 15,60 Kč)
- mouka 36,- Kč (skutečná cena dnes 9,- Kč)
- eidam 215,- Kč (skutečná cena dnes 109,- Kč)
- litr bílého vína 193,- Kč (skutečná cena dnes 61,50 Kč)

Ještě stále si myslíte, že byly potraviny tak úžasně levné? A to nemluvíme o tom neuvěřitelně „širokém výběru“ dnes. Možná už jste na to dávno zapomněli a ti mladší, ze šťastnější generace, to vůbec nezažili. Jogurtů nebylo padesát druhů – dva byly tehdy úspěch. Kvalitní maso bylo nedostatkové zboží, taková šunka také nebyla úplně každý den. A banány, dámské vložky nebo toaletní papír se daly

Fronta na maso v době „zlatých časů socialismu“. Lidé si také museli vystát kilo banánů či pomerančů před Vánocemi a mnohé jiné zboží.

sehnat jen „pod pultem“. A většinou ještě za úplatek, třeba malý balíček kávy (kg 2.040,- Kč).

„Ale pivo bylo – a určitě bylo i levnější!“ namítnete možná.

Jenže čísla mluví jasně: Tehdy stálo lahvové pivo 1,40 Kčs, dnes by tedy vyšlo na 16,- korun, v obchodech ho při tom pořídíte v průměru o polovinu levněji za 8,- Kč. Ani rum nebyl nikterak levný. V roce 1975 jste flašku koupili za 65,- korun, což odpovídá dnešním 477,- Kč. Za tuhle sumu u dnes pořídíte láhev hodně, ale hodně kvalitní whisky.

Drahý oblek, levnější košile.

Ale vydejme se z „Jednot“ a „Budoucností“ (jak se tehdy řetězce potravinových obchodů nazývaly) do obchodu s textilem (většinou nazývaných Prior). Jak dopadlo srovnání tady?

Dámský zimní vlněný plášť stál před čtyřiceti lety 440,- korun. To je po přepočtení na dnešní poměry 4.986,- Kč. Skutečná cena dnes je o 400,- korun nižší.

Košile s dlouhým rukávem vyšla na 40,- korun, což by nyní činilo 453,- Kč. Tady poprvé by dřívější cena byla nižší. Dnes totiž košili v obchodě pořídíte v průměru za 512,- Kč. Zato dámské punčochy stály 18,- korun, což je po přepočtu 203,- Kč. Jenže dnes je v obchodě pořídíte o více než 170,- korun levněji!!!

I tehdejší cena pánského obleku 1.060,- korun se po přepočtu nejeví tak skvěle – vychází na 12.011,- Kč. V reálu je koupíte za 5.080,- korun a když jsou slevy, tak třeba i za necelé dva tisíce.

Luxusní televize?

Kdo má židli, ten bydlí, říkalo se. A tak se podívejme, olik nás stálo vybavení domácností.

Kuchyni jste v roce 1965 pořídili za 2.474 Kčs (a ani jste neměli žádnou práci s výběrem barvy a vzhledu). Po přepočtu je to 28.033,- Kč. Skutečná průměrná cena obchodech je dnes 16.456,- Kč.

Tříplotnový sporák stál 2.880,- korun, což je dnešních 2.633,- Kč. V obchodě přitom v současnosti za kombinovaný čtyřplotýnkový spotřebič vydáte jen něco málo před 10 tisíci.

Velmi podobné je to s chladničkou. Tehdy stála 2.400,- korun měla objem 60 litrů. To je přepočítání 27.194,- Kč. Pořádnou chladničku o objemu 220 litrů dnes koupíte už za 9 tisíc.

Ještě zajímavější výsledek dostaneme u televize. Tehdy vyšla černobílá za 3.800,- korun, tedy dnešních 43.057,- Kč. Dnes velkou barevnou televizi koupíte v průměru za 8.312 Kč. Mimochodem: barevnou televizi jste si až v roce 1985 mohli poříditi za 15.200,- Kčs. Po přepočtení k současným platům by její cena činila neuvěřitelných skoro 90 tisíc.

Levné bydlení?

Poněkud těžké je porovnávat nájemné, protože informace jsou neúplné.

V roce 1985 jste za bydlení ve 2 + kk platili 358,- korun, což je v přepočtu 2.1000,- Kč.

V roce 2003 ale činil nájem za obecní byt 3 + kk ve skutečnosti 1813,- Kč bez poplatků za inkaso = energie a voda).

Koupit byt na volném trhu ovšem nešlo, což bohužel stále platí dodnes.

Předražená auta.

Z domova nyní vyrazíme do autosalonu. Tehdy vlastně prodejny Mototechny, jiné nebyly. Zapomeňte na dnešní velké prostorné swhovroomy plné skla, nejrůznější modely, lákavé nabídky – a okamžité dodání. Na auta se tehdy v pořádných čekalo týdny, měsíce a někdy i roky. A mnohdy jste ještě museli šéfovi Mototechny něco šoupnout „bokem“. Balíček kávy ovšem nestačil. Ale nekupte to, když „lemběčko“, tedy škoda 1000 MB, stálo jen 45.600,- Kčs! Přitom po přepočtu se vám poněkud protáčeji panenky. Cena totiž vychází na neuvěřitelných 615.688,- Kč! Za to dnes v pohodě koupíte Mercedes typu A! Nebo dvě průměrně vybavené Škody Fabie s nejslabším motorem. A můžete s nimi okamžitě odjet.

Mimochodem, litr benzínu v roce 1965 stál 2,40 Kčs (speciál = dnes Natural 91), což je po přepočtu 27,19 Kč. V roce 2003 přitom průměrná cena Naturalu 95 (lepšího) činila 24,13 Kč (pravda, dnes je to skoro 30 korun). Takže ani ten benzin nebyl tenkrát levnější. Nemluvě o tom, že tehdejší auta zpravidla měla mnohem větší „žízeň“.

Kontrola na státních hranicích ještě krátce před pádem železné opony.

A když na výlet, tak do hotelu.

Dvoulůžkový pokoj bez koupelny stál v hotelu kategorie „B“ 38,- korun za noc, tedy „dnešních“ 431,- Kč. Nyní za stejné peníze pořídíte pokoj s kompletním sociálním zařízením.

Ještě máte stále pocit, že to tehdy bylo všechno levnější???

„Nejen chlebem živ je člověk,“ praví staré moudré přísloví.

V roce 1965 a všechny dlouhá léta od roku 1948 až do roku 1989 nebylo tak samozřejmé a jednoduché jako v dnešní době sáhnout do zásuvky pro cestovní pas, koupit si jízdenku a jet třeba do Vídně, Paříže, Londýna, Madridu – prostě kamkoliv. Bez výjezdní doložky, devizového příslubu, kádrováckého požehnání, celního prohlášení... Bez zpovědi po návratu kde, s kým a o čem...

Pokud byste pořád ještě nebyli dostatečně přesvědčeni o tom, že je to dneska přeci jenom lepší než za „totáče“, nebo věděli o někom, kdo ještě v dnešní době volí komunisty (většinou se k tomu lidé nehlásí), doporučujeme navštívit internetovou stránku: www.totalita.cz. Je to otřesně poučné a těm, kteří rádi zapomínají, to jejich paměť rychle osvěží.

Převzato z Internetu

Moderní supermarkety v České republice jsou dnes na světové úrovni

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Václav Libštejnský z Kolowrat S.J.

K 350.výročí smrti „českého svatého Aloise“

„Vám je hej! Vy máte českého Aloise Gonzagu, sice ještě ne svatořečeného, ale stejné svatosti a je pochován v kostele sv. Ignáce v Římě mezi oltáři sv. Jana Berchamse a sv. Aloise Gonzagy“, prohlásil P. Mario Colpo S.J. sekretář Historického institutu Tovaryšstva Ježíšova v Římě na setkání jeho členů. A jeho slova měla váhu. Byla to chodící encyklopedie dějin Tovaryšstva. Většinou začínala prosba o nějakou informaci škádlivým: „P. Mário, Lei chi sa tutto – tedy, vy který znáte všechno“, a obratem vysypal odpověď. Bylo mi krásně při takové chvále, ale z vln té radosti se vynořovalo jako zrádný útes mé nejasné vědomí, koho tím míní. Naštěstí ale dodal hned: „Václava Libštejnského z Kolowrat“.

Nejbližší volný den jsem si zašel do kostela sv. Ignáce u Římské koleje a očekával, že tam najdu nějaký mramorový náhrobek s reliéfem zesnulého Václava a znakem Kolowratů. Marně jsem pátral. Nikde nic nebylo. Při dalším pídění po jeho náhrobku mi rektor kostela ukázal zápis o jeho úmrtí a číslo „loculla“ v kryptách vyhrazených zemřelým členům S.J. Ještě se mnou zašel ukázat mi kamennou desku v podlaze kostela, kudy se vchází do krypt. Ty se otevírají jen zřídkakdy. Na fotografii mi pak ukázal, jak vypadá prostý nápis na „locullu“ jméno:

Václav Kolowrat 1634-1659.

Tam tedy očekává své vzkříšení a věčnou odměnu „věrného služebníka“ český svatý Alois. Václav Libštejnský z Kolowrat S.J.

Jeho osobnost jsem pak objevoval v archivu generální kurie - mám to kousek, jen sejdu po svahu v zahradě - kde je tolik dokumentů o jeho životě i světecké velikosti, že jsem si připadal jako pod jabloní obsypanou zralými jablky. Jen trhat a vychutnávat. Z toho pak vznikla má studie „Václav Kolowrat“ jako malá pocta k jeho 340. výročí smr-

ti. V úvodu i náš kardinál Špidlík neopomene vyzdvihnout podobnost dvou světů sv. Aloise Gonzagy a našeho Václava Kolowrata.

Sám jsem pak ve vyprávění jeho života použil slov dopisu sv. Aloise své matce krátce před smrtí. Vkládám je do úst rektora pražského Klemetina P. Saxia, S.J., který má povinnost sdělit Václavově matce Kateřině Kokořovské a sestře Marii Polyxeně, že Václav v Římě zemřel.

+ + +

O sobě mluvím nerad. Oněch 25 let mého života je skryto v Bohu a při Posledním soudu se stejně všichni dovědí, co bylo o mně napsáno do Knihy života.

Jmenuji se Václav Kolowrat, světlo světa jsem spatřil v Praze 14.března 1634. Můj otec Zdeněk Lev, který mě ještě před narozením zasvětil Tovaryšstvu Ježíšovu, měl mnoho titulů, ten nejkratší byl hrabě z Kolowrat, pán na Pirkštejně a Konojedech a má úchvatně velkomyslná matka byla Kateřina Kokořovská. Jitřní korunkou na našem rodinném znaku kola s osmi loukotěmi byla má mladší sestra Marie Polyxena.

„Když mi bylo devět let a chodil jsem do malé (základní) školy u Naších v Praze v profesním domě. Učitel nám vyprávěl o svatých touhách a o třech japonských mučednících. Náramně ve mně vzplála touha po této vzácné svatozáři... Onen afekt byl příčinou pokroku v duchovním životě a zanítil mé povolání do Tovaryšstva a touhu po svatosti.“

Bylo mi 16 let, když mi umřel otec a rok nato i strýc, Oldřich František Libštejnský, hrabě z Kolowrat, nejvyšší místodržící a purkrabí, který mi odkázal všechn svůj majetek. Před vstupem do noviciátu jsem dostal od císaře Ferdinanda III. zlatou minci za vynikající výkon v dramatu „Ius Caesar salutatur“. Chtěl jsem ji roztavit, aby nezůstala žádná připomínka císařské přízně a jeho počty. Když mi to pak představení nedovolili, rozmnožoval jsem úkony pokory.

Touha po vstupu do Tovaryšstva sílila ale i překážky se navalovaly jako temné mraky. A nejvíce ze strany jezuitských konsultorů. Pro vstup do noviciátu byl stanoven „numerus clausus“ 12 nových kandidátů ročně. Mně nejvíce bránil jejich očí obrovský, zděděný majetek. Svěřil jsem se matce se svým životním přáním. Svůj křest ohněm si prodělal během svých „porad s nebešťany“ a pětipouti k P. Marii z Prahy do Staré Boleslavi, pak svatá zpověď, několik měsíců svatých za milost poznání Boží vůle a pak mi dala souhlas s podmínkou - že budu mít souhlas císaře. Byla sobota den P. Marie.

Do noviciátu v Brně mě doprovázel proslulý filozof P. Roderigo de Arriaga a profesor rétoriky P. Jan Fabritius, Španěl a Čech. Ticho a usebranost celých chodeb ve stínu chrámu Nanebevzetí P. Marie sálalo jmény mučedníků, kteří zde žili, londýnský Edmund Campion, glasgowský John Ogilvie a košičtí mučedníci Melchior Grodecký a Štěpán Pongracz. Láska k Panně Bohorodičce mi dávala křídla, zaslibil a zasvětil jsem se jí slovy, jež jsem napsal vlastní krví:

„Paní, že jsem Tvým služebníkem. Jsem však povinností dobrého služebníka, abych byl v každé chvíli připraven prolít krev pro svou Paní. A já nechci být posledek Tvým služebníkem. Rozhodl jsem se zasvětit se Tobě, má Paní, jak jen mohu vždy víc, Drahá, i svou krev, kterou mám, a kterou budu mít. Před Tebou, má Paní, počatá bez poskvrny prvotní hříchu, slibuji, že jsem pro Tebe obětí, jež je v každé chvíli připravena být obětována....Přijmi, Paní, tento slib, jméno napsané krví přijmi jako záruku, začať mě mezi své ctitele a obhájce Tvé neposkvrněné cti a buď při smrti svého Václava!“ To jsem napsal 1651 na kousek plátna odstřižený z kopie obrazu P. Marie Větší „Salus populi Romani“ který poslal do brněnského noviciátu blahoslavený František Borgiáš.

Po skončení noviciátu jsem dostal za úkol napsat a nacvičit divadelní drama pro studenty. Tak vznikl scénář, 20 obrazů zachycujících hrdinství víry „Svatý Celsus, chlapec a mučedník“. Dostal jsem totiž úkol vyučovat latinu v třídě gramatiky brněnského řádového gymnasia. Kromě latiny jsem ovládal italštinu, němčinu a mateřský jazyk češtinu. Znalost hebrejštiny mi dovoľovala číst bibli v originálu. Během filozofických studií v Olomouci jsem se pustil ještě do studia řečtiny. Jistá řečnická snadnost mi přinášela častější pověření kázat, vítat osobnosti, děkovat dobrodincům. Lichotky a chválu jsem odháněl jako otravné mouchy.

24.září, pět let před smrtí, jsem se v italské koleji zřekl všeho rodinného majetku. Postaral jsem se v něm o matku, sestru i různé potřebné z příbuzných i služebnictva a zbytek jsem odkázal na stavbu kostela sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze. Při podpisu jsem byl plný vnitřní radosti a nebeského klidu, ne tak čtyři šlechticové, svědci.

11.března 1658 jsem se obrátil na P. generála a žádal ho, „abych byl poslán na nějaké místo, kde bych se zároveň s teologickými a morálními studii mohl cvičit v nezbytných věcech, jež jsou potřebné pro misijní práci a v jazycích oněch zemí a tak se mohl v Ježíšově duchu hned po skončení studií zcela věnovat duším. Dobrý Bože, jak mnozí v tomto věku, v němž jsem nyní já, totiž ve 24 letech, v sedmém od vstupu do Tovaryšstva, nejen předložili svou ochotu jít do misí, ale byli už korunováni vavřínovým věncem mučednictví. Což není možné, abych byl jedním z jejich druhů, vždyť milost Ducha svatého nezná opožděné úsilí! A tedy na kolenou před obrazem ukřižovaného Krista velmi pokorně prosím (vždy s veškerou indiferencí), aby se mi dostalo té milosti a doufám, že mi nebudou chybět schopnosti, které jsem dostal od Boha nebo které nabudu. Nadto vůbec nelpím na Čechách, na lidských známostech a pohodlí. Přiblížil bych se tak ke splnění svých přání, abych hojněji zakoušel působení Božích milostí. Kromě toho znám jazyky, k jejichž naučení bylo zapotřebí času, a většinu ovládám; i to je náramně potřebné.

Proto znovu velmi pokorně prosím pro rány Krista, před nímž klečím, ať se mi dostane té milosti nejvyššího Boha a důvěřuji, že její určení uslyším z úst Vaší nejdůstojnější Paternity.

Mezi Prahou a Římem, mezi provinciálem, rektory kolejí a P. generálem byla čilá korespondence. P. generál Goswin Nickel však odpovídal i na listy jednotlivců. Odpověděl mi 14.dubna 1656:

Nezapomněl jsem na Tvé touhy, a přesto jsem s velkým povděkem přijal Tvůj list psaný 17.března, kde je znovu připomínáš. Očekávám Tě na podzim a až se dostaviš, otcovsky Tě obejmú. Až tu budeš a dokončíš teologická studia, budeme brát v úvahu Tvé chvályhodné touhy po indických (t.j. zámořských) misích...

Blížily se „le ottobrate“ úchvatné podzimní dny pod azurově jasnou oblohou nad Římem. 18.září jsme se vydali se scholastiky přes Tibur až do Subiaca. Pouť k jeskyni sv. Benedikta nás naplnila rozverností. Naše radost rozdávala úsměvy na všechny strany. Hned druhý den propukla už téměř překonaná nemoc v plné síle. Kruté křeče úplavice se stupňovaly. 3.října jsem požádal o „viaticum“. Na zvonění se sešla téměř celá komunita. Přijal jsem Tělo Páně i pomazání nemocných. P. rektor mě vybídl, abych se připravoval na smrt. Na rozjímání či modlitbu žalmů už jsem neměl síly a tak jsem v rytmu dechu jen šeptal: *Ježíši! Maria!*

Síly mě opouštěly; prosil jsem bratra infirmáře, aby mi přiblížoval kříž, který jsem měl v ruce k ústům, abych mohl několikrát políbit Ukřižovaného.

Bylo poledne 9.října 1659. Právě skončila modlitba Anděl Páně. Trhavé znamení zvonce oznámilo můj návrat k Otci.

+ + +

Mám před sebou pohlednici nočního osvětlení katedrály sv.Víta, sv.Jiří, Hradčan a při pohledu z Vltavského nábřeží se tyčí jako prst barokního ducha Prahy věž a kopule kostela sv.Mikuláše na Malé straně. Panoráma Pražského hradu se už bez něj neobejde.

Stále intenzivněji musím myslet na 350. výročí smrti Václava Kolowrata S.J. z jehož odkazu byl postaven ten barokní „řád rouna ze zlata na hrdle králov-

ských Hradčan“. Každý obdivný pohled na něj, každé pohlazení krásou má v ozvěně jeho jméno: Václav Libštejnský z Kolowrat S.J. nebo jen Wáclaw Kolowrat, jak se podepsal na listu P. generálovi Tovaryšstva Ježíšova Goswinu Nickelovi 11. března 1658.

P. Josef Koláček S.J.

Rádío Vatikán

V sobotu 10.října 2009 v 8:30 hodin ráno byla v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně sloužena mše svatá na památku jezuitů Václava Kolowrata, velkého dobrodince kostela, který zemřel jako student teologie před 350 lety 9.října 1659 v Římě.

Chrám sv. Mikuláše na Malé Straně tvořil dříve s přilehlou budovou bývalého profesního domu jezuitů nedílný celek. Na jeho stavbu odkázal celé své značné jmění mladý jezuita Václav Libštejnský z Kolowrat. Psal se rok 1654 a Václavovi bylo dvacet let, když v přítomnosti vážených svědků podepsal abdikační listinu. Všechno své jmění dal Tovaryšstvu Ježíšovu. Vždyť v něm žil už skoro čtyři roky, vždyť v něm obětoval Bohu sebe sama. Nyní pouze udělal se svým majetkem to, co už dávno předtím se svým životem.

Již od mala byl hrabě Kolowrat veden k tomu, že se jednou stane jezuitou. Ba ještě víc, on to záhy chtěl sám. Do Tovaryšstva se mu podařilo vstoupit v šestnácti letech, když jeho otec byl již na onom světě a matka i císař Ferdinand III. mu k tomu dali své placet. Nastoupil noviciát v Brně, po něm složil své první řeholní sliby a věnoval se studiu filozofie v Olomouci a pak v Praze. Roku 1658 započal teologická studia v Římě a zde, stížen neléčnou nemocí, zemřel dne 9. října 1659.

Za těmito údaji se skrývá opravdová horlivost spojená s obdivuhodnou vytrvalostí. Václavův přístup k životu byl jasný; ostatně sám o tom píše takto: *Tak důvěřuji v Boha a v Boží milost, která mě má ke spolupráci, že s důvěrou prohlašuji, že budu velkým světcem, velkým světcem! Bůh mě neklame, když mi na to poukazuje tolika Božími vnuknutími a inspiruje a k tomu pobízí. Důvěřuji Bohu, sobě ne! Že tato slova myslel vážně, o tom svědčí jeho skutky.*

Podle zprávy

České biskupské konference

MLADÝM

Když jsi úplně na dně, Bůh vždy s něčím přijde...

Mladá žena vyskočila z křesla hned, jak uviděla chirurga vycházet z operačního sálu. Ptala se: „Jak se daří mému synovi? Bude v pořádku? Kdy ho mohu vidět?“ Chirurg odpověděl: „Je mi to líto, dělali jsme, co bylo v našich silách, ale váš syn to nepřežil.“

Anna se v pláči ptala: „Proč děti dostávají rakovinu? Cožpak o ně už Bůh nestojí? Kde jsi byl, Bože, když tě můj syn potřeboval?“

Chirurg se zeptal: „Chcete být na chvíli o samotě s vaším synkem před tím, než ho odvezou na univerzitu?“

Anna požádala sestřičku, aby zůstala s ní, dokud se nero-zloučí se svým synem. Láskyplně přejela svými prsty přes kaštanové kučeravé vlasy.

„Chtěla byste si nechat na památku pramínek vlasů?“ zeptala se sestra. Anna naznačila, že ano. Sestra odstříhla chlapci malý pramínek vlasů, vložila ho do plastového sáčku a podala ho Anně.

Byl to Tomášův nápad – darovat své tělo univerzitní nemocnici ke studiu. Říkal, že by to mohlo pomoci někomu jinému. Nejdříve jsem řekla ne, ale Tomáš mi řekl: „Mami, já už to tělo nebudu potřebovat, až zemřu. Ale možná to pomůže jinému malému chlapci, aby mohl strávit s mámou více času než já...“ Můj Tomáš měl zlaté srdce. Vždy myslel na ostatní. Vždy chtěl pomoci jiným, pokud mohl...

Anna prošla nemocnicí naposledy poté, co tam strávila téměř šest měsíců. Tašku s Tomášovými věcmi položila na sedadlo v autě vedle sebe. Cesta domů byla velmi těžká, ještě těžší bylo pak vstoupit do prázdného domu. Tomášovy věci a sáček s jeho vlasy odnesla do jeho pokoje.

Začala ukládat modely autíček a ostatní osobní věci v jeho pokoji přesně na své místo, kde je vždy ukládal on. Lehla si napříč přes jeho postel, přitlačila k sobě jeho polštář a vyplakala se, až únavou usnula...

Bylo okolo půlnoci, když se Anna vzbudila. Vedle ní na posteli ležel složený dopis. V dopise stálo:

„Drahá maminko,

Vím, že ti budu chybět, ale neboj se, že na tebe někdy zapomenu anebo tě přestanu mít rád jen proto, že nejsem vedle tebe, abych ti řekl „mám tě rád!“

Stále tě budu milovat, mami, dokonce každý den víc a víc. Jednoho dne se opět uvidíme. Do té doby, pokud by chtěla, mohla by sis adoptovat malého chlapce, aby nebyla tak sama; mě by to nevadilo. Mohl by mít můj pokoj a všechny mé staré věci, aby si s nimi mohl hrát. A pokud by ses rozhodla pro holčičku, asi by se jí nelíbilo stejné věci jako klukům. Musíš jí koupit panenky a holčíčké věci, však ty víš.

Nebud' kvůli mně smutná, maminko. Tohle tady je skutečně nádherné místo. Děda a babička se se mnou přivítají hned, jak jsem přišel a ukázali mi to tady, ale bude to trvat hodně dlouho, než to všechno poznám.

Andělé jsou takoví správní. Velmi rád se na ně dívám, když létají. A víš co? Ježíš nevypadá jako na žádném obrázku. Ano, ale když jsem ho uviděl, hned jsem věděl, že je to on. Sám Ježíš mě vzal za Bohem Otcem. A hádám, co, mami! Seděl jsem Bohu na kolenou a mluvil jsem s ním, jako kdybych byl někdo důležitý. To bylo tehdy, když jsem mu řekl, že ti chci napsat dopis, abych ti řekl sbohem a všechno ostatní. Ale věděl jsem, že to není dovoleno. No a víš co, mami? Bůh mi podal jeho vlastní pero a papír, abych ti napsal tento dopis. Ten anděl, co ti přinesl tento dopis, se myslím jmenuje Gabriel...

Bůh mi řekl, abych ti dal odpověď na jednu otázku, kterou ses ho ptala – kde byl, když jsem ho já potřeboval. Bůh mi řekl, že byl na stejném místě se mnou tak, jak bys se svým synem Ježíšem, když byl na kříži. Byl přesně tam, a tak je vždy se všemi svými dětmi.

Mami, nikdo jiný nemůže vidět, co jsem ti napsal. Je to jen pro všechny ostatní je to jen kus bílého papíru. Není to super?

Musím už vrátit Bohu jeho pero zpět. Musí psát další jména do Knihy života. Dnes musím zasednout k večeři za stůl s Ježíšem. Jsem si jistý, že jídlo bude vynikající.

Málem jsem to zapomněl říct, že už mě nic nebolí. Všechny ty rakoviny zmizely. To mě těší, protože jsem nemohl už víc vydržet tu bolest a Bůh už také nemohl vidět, jak moc se trápím. To bylo tehdy, když ke mně poslal Anděla milosrdenství. Anděl mi řekl, že jsem speciální zázilka. To je, co?“

Podepsáno: S láskou od Boha Otce, Ježíše a od mne....

* * *

Ve vyznání víry se modlíme: „**Věřím ve vzkříšení těla a život věčný.**“

Věnuj Bohu pár vteřin a pomodli se za sebe a za někoho druhého.

Otevři se ve chvíli ticha síle Ducha svatého, aby mohl působit ve tvém životě, abys dělal to, co je milé Bohu.

A pokud jsi už na úplném dně, pamatuj, že Bůh mne vždy něco pro tebe...

Převzato z Internetu

In memoriam Ervína Tuháčka

Poslední s Bohem našemu dobrému kamarádovi a spolužákovi z Jičínské reálky, Ervínu Tuháčkoví, který zemřel v pátek 16. října 2009 ve věku 83 let v Boleboři v Krušných Horách.

Celý Ervínův život byl krušný. Přál si být lesníkem, lesním inženýrem, neboť měl rád lesy a přírodu. Všechno nasvědčovalo, že tomu tak bude. Přišel však únor 1948 a komunističtí mocipáni rozhodli jinak. Neprošel „prověrkami“ buď že byl politicky nespolehlivý anebo, že nepocházel z dělnické třídy. Jeho otec byl totiž zemědělský inženýr a ředitel a správce velkostatku na panství české šlechty Františka Schlika v Jičíněvsi u Jičína. Inženýr Tuháček byl také dlouholetým starostou v Jičíněvsi a pomáhal lidem, kteří pomoc potřebovali po celou dobu války. Bylo pro nás velkým překvapením, že oblíbený starosta a ředitel Schlikova velkostatku musel opustit zaměstnání a byl nasazen jako šterkovač silnic. Na jeho syna Ervína také došlo. Po vyhození z vysoké školy lesního inženýrství si Ervín našel zaměstnání na ředitelství lesa v Zákupcích u České Lípy, ale dlouho tam nepobyl. Mocipáni ho našli a poslali ho na Sněžník, kde žil, v malé hájovně na samotě daleko od lidí. Ervín však nezoufal. Pořídil si koně a na zimu saně, aby měl spojení se světem. Nějaké potraviny si také přivezl s koníkem, který byl někdy až po pás v závějích. Jednou, když koník uklouzl a špi-

čatá větev mu roztrhla pysky, šikovná Ervínova manželka Květa mu je sešila a sama ho ošetřila. Byl to drsný život na samotě v malé hájovně. Protože však byla hájovna blízko hranic a Ervín byl podle mocipánů nespolehlivý člověk, přeložili ho z Kristiánova Hrádku na hájovnu do Maxiček u Děčína. Z hajného byl povýšen na vedoucího polesí, čili se stal „fořtem“. Na tu dobu v Maxičkách u Děčína Ervín rád vzpomínal, neboť tam mohl uplatnit svůj muzikantský talent. Ervín měl krásný hlas, baryton a také výborně hrál na harmoniku, a tak společně s tamějším panem řídícím zakrátko začali muzicirovat.

Ervín byl krásný člověk. A to nejenom povahově, ale i fyzicky. Byl vysoký hodně přes dva metry, a tak nebylo divu, že se za ním ohlédla každá panna i bába a nakonec i režisér filmu, který natáčel v Děčíně film „Strakonický dudák“. Ten takového chlapa potřeboval na jednu z hlavních rolí. Ervín potom hrál ještě ve filmu „Severní přístav“ a „Větr se vrací“. Nevím přesně v kolika dalších filmech ještě hrál, ale vím, že kdyby byl přijal nabídku stát se profesionálním filmovým hercem, jeho život by byl rozhodně lehčí než život v malých hájovnách. Ervín však zůstal lesem a přírodě věrný až do konce života.

Zůstal také věrný své manželce Květě a obě děti, dcerušku Květušku a syna Ervína učil milovat přírodu. Však syn Ervín se nakonec stal také lesákem a dcerka Květuška učitelkou.

Když Ervín viděl, že zpustošené lesy jen tak samy od sebe neprijdou k životu, stal se vedoucím „Školkařské činnosti“ na lesním závodě v Červeném Hrádku v Krušných Horách. Společně s jeho pomocníky vysázeli tisíce a tisíce lesních stromků a bylo mu dopřáno, že viděl, jak se lesy zazelenaly a vzhopily k životu. Nedostal žádnou státní cenu, ale jak jsem slyšel od jeho dcery Květy, spokojeně umíral. Odcházel ze světa s úsměvem na rtech a ještě ji poprosil, aby mu pustila písničky nahrané na magnetofonové pásce Hromádkovou „Staročeskou dechovkou“ z Ameriky.

Věříme, že milosrdný čas zahojí bolest dcery Květušky a její rodiny, syna Ervína ml. a jeho rodiny a také paní Aničky Huš-

kové, která často přijela z Prahy, aby Ervínovi udělala společnost v jeho samotářském životě po smrti jeho milované ženy Květy, která zemřela v roce 2000.

Postrádat Ervína budeme i my, všichni jeho kamarádi a spolužáci z jičínské reálky.

**Pozůstalé rodině Ervína Tuháčka
vyslovujeme upřímnou soustrast.**

Milý Ervíne, čest budiž Tvé památce.

*Za všechny kamarády a spolužáky
jičínské reálky*

**Lubomír Hromádka,
Washington, D.C.**

**Čechy krásné, Čechy mé,
duše má se s touhou pne,
kde ty naše hory jsou
zasnoubeny s oblohou.**

**S oblohou a s nebesy,
kde přemýšlí na plesy,
anděl světlem oděný
k slávě Páně stvořený.**

**Pán, ten stvořil také vás,
slavné Čechy, vlasti krás,
anděla vám z nebe dal,
váš by národ k zpěvu zval.**

**A ten národ pje rád,
v žalmech však i touhu zná,
by ten anděl chránil Čech,
do skonání věků všech.**

**Proto krásné, Čechy mé,
duše má se s touhou pne,
kde ty vaše hory jsou
zasnoubeny s oblohou.**

Recall Notice

The Maker of all human beings (GOD) is recalling all units manufactured, regardless of make or year, due to a serious defect in the primary and central component of the heart.

This is due to a malfunction in the original prototype units code named Adam and Eve, resulting in the reproduction of the same defect in all subsequent units. This defect has been technically termed "Sub-sequential Internal Non-Morality," more commonly known as S.I.N., as it is primarily expressed.

Symptoms include: Loss of direction, Foul vocal emissions, Amnesia of origin, Lack of peace and joy, Selfish or violent behavior, Depression or confusion in the mental component, Fearfulness, Idolatry, and/or Rebellion.

The Manufacturer, who is neither liable nor at fault for this defect, is providing factory-authorized repair and service free of charge to correct this defect.

The Repair Technician, Jesus, has most generously offered to bear the entire burden of the staggering cost of these repairs. There is no additional fee required. The number to call for repair in all areas is: P-R-A-Y-E-R.

Once connected, please upload your burden of SIN through the REPENTANCE procedure. Next, download ATONEMENT from the Repair Technician, Jesus, into the heart component.

No matter how big or small the SIN defect is, Jesus will replace it with: Love, Joy, Peace, Patience, Kindness, Goodness, Faithfulness, Gentleness, and Self-control.

Please see the operating manual, the B.I.B.L.E. (Believers' Instructions Before Leaving Earth) for further details on the use of these fixes.

WARNING: Continuing to operate the human being unit without correction voids any manufacturer warranties, exposing the unit to dangers and problems too numerous to list and will result in the human unit being permanently impounded. For free emergency service, call on Jesus.

DANGER: The human being units not responding to this recall action will have to be scrapped in the furnace. The SIN defect will not be permitted to enter the Kingdom so as to prevent contamination of that facility. Thank you for your attention! - GOD

P.S. Please assist where possible by notifying others of this important recall notice. You may also contact the Father by "knee mail".

Rev. Gerald Riva
St.Scholastica Parish, Woodridge, IL

Horoscopes and palm reading

The Church's teaching on this matter is very clear: "All forms of *divination* are to be rejected: recourse to Satan or demons, conjuring up the dead or other practices falsely supposed to 'unveil' the future... conceal a desire for power over time, history, and, in the last analysis, other human beings... They contradict the honor, respect, and loving fear that we owe to God alone" (*Catechism of the Catholic Church*, 2116).

Regarding your belief that some people have the ability to prophesy the future, the *Catechism* says, "God can reveal the future to his prophets or to other saints. Still, a sound Christian attitude consists in putting oneself confidently into the hands of Providence... and giving up all unhealthy curiosity about it" (2115).

Prophecy demonstrates a unique ability to interpret the events and experiences of the present and the past as potential indications of the future. Even the prophets of old did not prophesy the significance of a particular event without taking into consideration the context of the lived experience of the people of God in their time and place.

If someone could pick out certain information, apply it to your present experience, and claim it's reflective of your future, then both of you would be better served to use it to pick the winning numbers in an upcoming lottery or invest in the next big stock opportunity or real estate investment.

If this sounds silly to you, it is intended to be: human beings do not have the ability to somehow peer into the future with any certainty. When we do so, it's called a "guess," not a prophecy.

Fr. Thomas Santa, C.Ss.R.
Liguorian, February 2009

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Chapels and burial sites of St. Vitus Cathedral

There are 21 distinctive chapels that encircle the nave of St. Vitus Cathedral. To visit and describe each chapel's decor would present a monumental task. The Chapel of St. Wenceslas which we examined recently is undoubtedly viewed by the vast majority of visitors but there are several others that deserve to be surveyed.

The third chapel on the left as we enter through the main entrance is the New Archbishops' Chapel which contains an Art Nouveau (Secession) window designed by Alfons Mucha. It features several patron saints of Bohemia such as St. Cyril and Methodius, St. Ludmila and St. Wenceslas as well as St. Adalbert and St. Procopius. This window was described in one of the previous issues of the *Voices of the Nation*. The chapel contains the crypt of the late Prague Archbishop cardinal Tomášek. Another chapel on the left side of the nave is that of St. Agnes whose window depicts the Eight Beatitudes. On the right hand side of the nave there is the chapel of St. Ludmila with the modern glass window showing the Descent of the Holy Spirit created by Mucha's chief artistic rival, Max Švabinský. The second window on the right as we move toward the high altar is the Chapel of Holy Sepulchre. The window of this chapel was created by Karel Svolinský and it illustrates "Deeds of Mercy". The third on the right is the Thun chapel with the window by František Kysela featuring allegorical scenes from the Psalm "Who sows in tears will harvest in joy." The Házmburk chapel (the 4th on right) is on the ground floor of the tower of St. Vitus. It features a painting of the family of Ferdinand II, executioner of the Czech Estates, "Uprising after the Battle of White Mountain" by Matyáš Mayer. The 5th on the right is St. Wenceslas'

chapel described previously. The chapels that follow on the right are St. Andrew's chapel (a.k.a. Martinic chapel), the chapel of the Holy Cross, the Wallenstein chapel with Gothic crypts and tombstones of the founding builders of the cathedral, Matthias of Arras and Peter Parler. With the chapel of St. Anne begins the semi-circle of chapels around the east end of the cathedral party completed by Matthew of Arras. Several of these chapels have Gothic tombstones of early rulers of Bohemia carved by the workshop of Peter Parler. These Přemyslids were Bořivoj II, Břetislav II, Spytihněv II and the two most powerful rulers, Otakar I and Otakar II.

The most ornate of all the chapels is dedicated to St. John of Nepomuk. It contains the reliquary altar of the saint who in 1393, having aroused the anger of King Wenceslas IV in a dispute over ecclesiastical privilege, was tortured and ultimately drowned in the Vltava. Two tons of silver were required to complete this tomb (1733 – 36) to plans by the architect Emanuel Fisher von Erlach, the sculptor Antonio Corradini and the Viennese goldsmith Johann Joseph Würth. The paving of this section of the ambulatory covers the tombs of fourteen bishops of Prague. The sarcophagus contains the saint's bones and his tongue which showed no signs of decay when exhumed many years after his death. The marble balustrade allegorical figures, baldachin, and hovering angels are beautiful examples of late Baroque and were added by Ignác Novák, a skilled silversmith of Malá Strana, around 1770. The baldachin was donated by Empress Maria Theresa. The chapel of St. John of Nepomuk also holds the tomb of Jan Očko of Vlašim, cardinal archbishop of Prague and longstanding counselor to Charles IV. Relics of St. Adalbert are preserved in a glass shrine, and Gothic murals by the court painter Oswald depict the decapitation of St. Catherine and baptism of St. Ottilia by St. Erhard, bishop of Regensburg to whom the chapel was originally dedicated.

Enclosed by an elaborate grille, the pale marble Royal Mausoleum (also known as Habsburg Mausoleum) dominates the center of the choir. The work of Dutch sculptor Alexander Colin, it was commissioned by Emperor Rudolf II between 1570 and 1589. The reclining figures of Ferdinand I, his wife Anna Jagiello and their son Maximilian II are carved on the marble tombs. The relief panels on the sides portray those buried in the Royal Crypt below.

The Royal Crypt, accessible through the chapel of the Holy Cross, was refurbished for the thousand year anniversary of St. Wenceslas in 1929. To the left and right of the bronze sarcophagus that holds the remains of Charles IV are his 4 wives (Blanche of Valois, Anna of the Palatine, Anna of Schweidnitz and Elizabeth of Pomerania). Unlike the wives of King Henry VIII of England, the wives of Charles IV died of natural causes. Other members of the royal families include King Ladislaus the Posthumous (1439 – 57), son of Elizabeth of Luxemburg and King Albrecht of Habsburg and the Hussite King George of Poděbrady. Renaissance pewter sarcophagus holds the remains of Rudolf II and a casket in Empire style those of Archduchess Maria Amalia of Parma who died in 1804, a daughter of Maria Theresa. Excavations have revealed fragments of St. Vitus Rotunda, in which Duke Wenceslas was originally buried in 935, and remains of the Romanesque basilica of the eleventh century.

The site of the present cathedral was originally a sacrificial altar to the heathen fertility god Svantovít which leads some historians to a dubious conclusion that the Christian founders of the cathedral chose the name "svatý Vít" (saint Vitus) to expunge the pagan god's name from this location.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Royal Habsburg Mausoleum
in St. Vitus Cathedral*

